

*Franco
Solo*

6

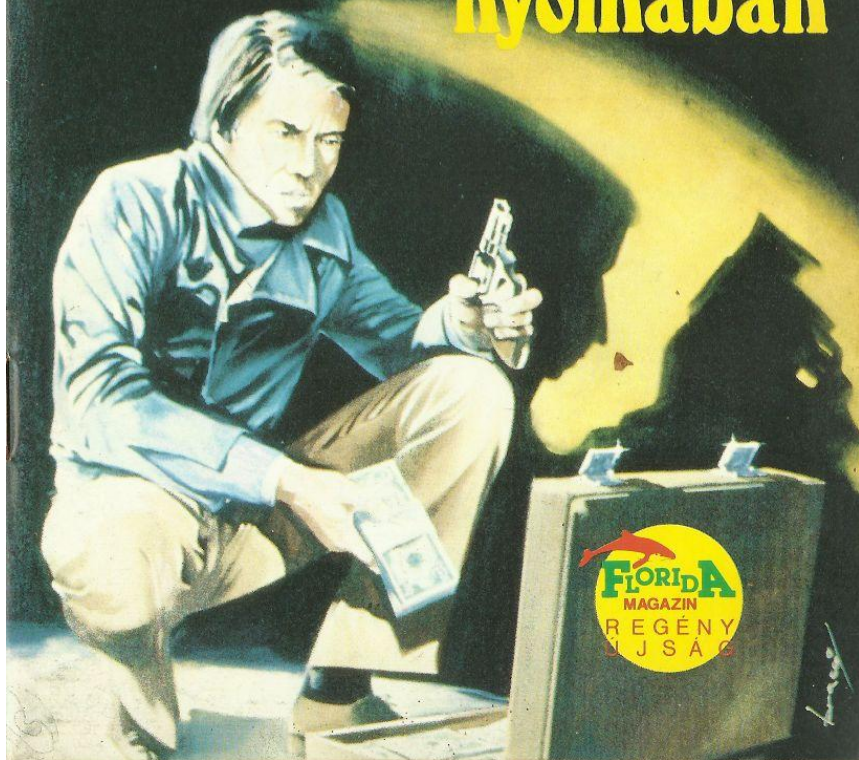
EGYEDÜL A

maffia

ELLEN

23 Ft

A dollárcápa nyomában

Franco Solo

EGYEDÜL A MAFFIA ELLEN 6.
**A DOLLÁRCÁPA
NYOMÁBAN**

Hálójába csalogatta a gazdag embereket,
s ha nem fizettek, meg kellett halniok...

Rufus Maretta hóna alatt tartotta kopott trombitatokját. Az egyik sötét képű színpadi munkás lenéző pillantást vetett rá. Látszott rajta, hogy nem sokra tartja a fehér bőrű muzsikásokat, s főleg a Plaza-beliakat nem. A munkás azonban tévedett. Maretta nem trombitájával muzsikált, hanem fegyverének halálos akkordjaival.

Rufus Maretta keresztülázolt néhány ott heverő színpadi díszleten. Jól látta innen a színpad elején álló nyolc férfit, a zenekar piros frakkos tagjait. A basszista éppen hangszerét hangolta. Kollégái egy csoportban álltak körülötte, s egy jóízű tréfán nevettek.

A zenekar nosztalgiaadarabokat játszott. A táncra éhes közönség csak úgy tódult a helyiségbe, még a fiatalok is; akiből pedig azt hitték, hogy inkább a diszkóban ropják a modern táncokat.

A Plazát egy régi színházból alakították át. A negyvenes évek végén elvitték a széksorokat, s így ezer ember befogadására alkalmas táncterem lett belőle. Amikor a bigbandek ideje lejárt, bezárták a helyiséget. Majd néhány hónappal később egy szemfüles vállalkozó rájött, hogy a táncterem muzsika, minden kellékével együtt, megint divatba jött. Ettől kezdve a Plaza mind nagyobb közkedveltségnek örvendett.

Rufus Maretta óvatosan ment végig a színpad hátsó, sötét részén. Semmi kedve sem volt, hogy belebotoljon a kábelekbe és szanaszét heverő kulisszadarabokba. Finom fegyverének minden esés és lökés megérthető.

Maretta már kora délután járt itt. Kiismerte magát és céltudatosan megtalálta a zsinórpadlásra vezető ajtót. Belépett, becsukta maga után az ajtót, majd bekapcsolta a magával hozott zseblámpát. A fénycsóva szellemként kúszott felfelé a meredek vaslépcsőn. Maretta dicsérte profi óvatosságát, amiért gumitalpú cipőben jött ide. Léptei semmi zajt nem okoztak, a galérián sem, ahol valamikor a nehéz fényszórók álltak. Akadt itt még ugyan néhány apró fényszóró, de ezeket a színpadmester kapcsolópultjáról irányították.

Maretta a galéria végéig ment. Itt egy vasajtóra talált. Még délután feltörte. Nem kellett attól tartania, hogy valaki felfedezi műveletét. Kinyitotta az ajtót, amely valamikor a színház vészkijáratául szolgált. Keskeny falépcső vezetett a ház hátsó udvarába. Innen tűzlépcső épült

a falba, s összekötötte a színpad bejáratával. Ezt a bejáratot azonban befalazták.

Rufus Maretti mély lélegzetet vett.

Jókedve támadt, mert úgy tűnt, hogy ideális helyet talált a gyilkosságához.

Nem volt romantikus lélek, de a pasztell-lila fénycsóva, amely a sötétedő égen Chicago felett ívelt, valamit megmozdított benne. Szerette ezt a várost milliónyi fényével. Mint valami fantasztikus csillámmiriád! Szinte sajnálatot érzett a lány iránt, aki éppen útban volt a Plaza felé, hogy szórakozást találjon, s még nem tudta, hogy halála felé siet.

Gyilkosság a táncteremben!

Ezt aztán szeretik az újságok! Micsoda gyalázat, hogy bár ő szolgáltatja a szenzációt, nem követelhet érte honoráriumot! Rufus Maretti óvatosan kinyitotta az ajtót, végigment a patkó alakú galérián, félrehúzott egy fareteszt, s a körülbelül tenyérnyi nyíláson keresztül most már belátott a lassan gyülekező közönségre.

A táncparkett homályos üvegcobákból állt, s alulról világították meg. A minél intímabb légkör érdekében felső világítás nem volt, viszont minden asztalon lámpa és telefon állt. Az asztalszámok a lámpaernyőkön látszottak, s a terem minden sarkából jól észrevehetőek voltak.

Maretti eltette zseblámpáját, letette a hangszertokat. Majd odahúzott egy széket, ezt még délután találta valahol. Leült, kinyitotta a trombitákat és kivette a fegyverét. Lefürészelt tölténytáru, rövid fegyvert. Maretti összeállította, elhelyezte a távcsövet, felvette a fegyvert, s az asztalsorokra irányította a keresőkeresztet, amely külön éjszakai világításra volt beállítva. Sok nevető, várakozó, gyakran unott arcot látott. Nem ismerte őket, nem is érdekelték. Csak amikor egy különösen ellenszenves férfiarc került a kereső célpontjába, érezte, úgy viselkedet az ujjá, hogy meghúzza a ravaszt.

A mit sem sejtő férfi persze nem volt veszélyben. Maretti kizárólag rendelésre gyilkolt. Nem tartozott azok közé, akik érzelmeikre hallgatnak.

Olajzöld esőkabátja zsebéből kihúzott egy lapos üveget, s kortyolt belőle. Nem dohányzott, nem is ivott, de bizonyos helyzetekben szeretete az alkohol éltető melegét. Megkönnyítette számára a várakozást.

Madártávlatból figyelte a teremben történeteket. Amikor észrevette a lányt, aki miatt idejött, hirtelen megnevedesítette az ajkát.

Felemelte a fegyvert, hogy a távcsövön át jobban láthassa Cindyt. Fantasztikusan nézett ki, túlságosan is jól, ha a Plaza jellegét nézzük. Az utcai öltönyök és készen vásárolt ruhák közt úgy nézett ki kivágott estélyi ruhájában, mint valami idegen égitest. Almazöld ruhakölteményt hordott, s ez Cindy Bell kifogástalan alakját még jobban kihangsúlyozta.

Maretti kívülről tudta életrajzát.

Clarissa Bell — ismert nevén Cindy — 26 éves volt, hajadon; két eljegyzése füstbe ment. Az egyik igen látványos történet, John Hillary-val, a milliomos örökössel.

Cindyben megvolt az a bizonyos sex appeal. Haja természetes szőke, ragyogó fogsorával már nem egy fogpasztareklámon szerepelt. Nagy, ibolyakék szemének csillogása legalább évente egyszer megjelent egy-egy magazin címlapján.

Cindy playgirl volt, fotómodell és epizódszínész filmekben és a tévében. Érthető okokból mindenhol szívesen látták. Ő azonban már évekkel ezelőtt rájött, hogy a gazdagok és újjgazdagok számára csupán „köretként” szolgál, a partyk dekorációja. Tudta, hogy származása miatt — szülei bányászok voltak — sohasem fogják azon körökbe befogadni, amelyekbe bejutott volna, ha sikerül fenntartani John Hillaryval az eljegyzést.

A zenekar elkezdett játszani egy, a harmincas évek idejére emlékeztető slágert. Aztán elhallgatott a zene, a zenekarvezető néhány jópofászkodó szót szólt, s azzal kezdetét vette az igazi tánc. Rufus Maretti másodszor is kortyolt az üvegéből. A haláltánc elkezdődhetett.

A táncparkett hamar megtelt párokkal. A Cindy Bellt kísérő férfi megkérdezte: — Táncolunk? Jobb kezének ujjával a zene ritmusát dobolta. A 13-as számú asztalnál ültek. — Valahogy nem vagy formában — szólt rá Cindy.

A férfi ránézett. Herb Greene-nek hívták. 29 éves volt, s két second-hand üzlete volt a 105. és 113. utca között. Köztudott volt róla, hogy csak azért foglalkozik az üzlettel, hogy ezzel álcázza strici voltát. Valamilyen oknál fogva nem törődtek vele, úgy látszik, megvoltak a rendőrséggel a megfelelő összeköttetései. Tény, hogy időnként spicliként működött, s ezen a nem éppen rizikómentes módon jutott néhány kiváltsághoz.

— Mi van veled? — kérdezte Herb, s leengedte a kezét. — Talán ideges vagy?

Szögletes koponyája volt, és valamilyen pigmenthiányból kifolyólag hófehér, sűrű haja. Egészen a nyakáig ért. Jól állt neki, s ennek láthatóan tudatában is volt.

— Csodálkozol rajta? — szólt Cindy, és egy doboz cigarettát halászott ki kézitáskájából. Greene tüzet adott, s közben lenyűgözve bámult Cindy ruhájának kivágásába.

— Eltűlzod a dolog — jelentette ki Herb Greene. Miért nem tudtad egyszerűen azzal a férfival, hogy mit akarsz, és hogy le akarod rázni?

— Ezt egyszer már elmagyaráztam neked. Az az érzésem, hogy figyelnek. Fogadni mernék, hogy a telefonomat is lehallgatják. Annak az embernek, akinek le kell adnom az információt, nincs sem állandó cí-

me, sem telefonszáma. Olyan, mint egy fantom. Jó oka van rá. Itt, ebben a teremben tökéletesen és a legideálisabb módon lehet híreket kicserélni. Az asztaltelefonok egyharmada állandó használatban van. Tíz-ből kilenc olyan itt, aki ki akar kezdeni valakivel, a többiek konspiratív hírközlésre használják a készüléket.

— Itt van már?

— Micsoda kérdés! Fogalmam sincs, hogy néz ki. Azt se tudom, hogy igazi-e a neve. Rick Briggs. Nem valami bizalomkeltő, igaz?

— Semmi furcsát nem találok benne — válaszolta Herb Greene.

Megszólalt az asztali telefon.

Cindy kövé meredt. Úgy nézett a készülékre, mintha életveszélyes áramütést várna tőle.

— Vedd már fel — sürgette Herb Greene. Kék bársony blézert hordott tűzpiros nyakkendővel. — Mire vársz?

— Menj ki a WC-re — parancsolta a lány Greene-nek, anélkül, hogy felpillantott volna a telefonról.

— Hát ezt meg miért?

— Nem akarom, hogy te is halljad.

Greene összeráncolta a szemöldökét. Feketére festette, hogy jobban mutasson hófehér hajával. — Nem bízol bennem?

— Erről nincs szó. De ha megtudod, amit én tudok, és amit mondanom kell, automatikusan ugyanabba a veszélybe keveredsz, mint én. A te érdeked, ha eltűnsz.

— Nem vagyok félős, nagyon jól tudod.

— Tűnj el! Hiszen csak pár percről van szó — mondta Cindy. Herb Greene megvonta a vállát. — Ahogy gondolod — szólt, felkelt és elment. Cindy szívdobogva vette fel a hallgatót.

— Igen? — szólt bele, és azon volt, hogy hangja nyugodt és kemény legyen.

— Itt a 24-es szám beszél, a te álomlovagod — szólt bele egy férfihang. Hallatszott rajta, hogy sok alkoholt ivott. — Ha balra fordítod szép fejecskédet, megláthatsz. Egymásnak szánt a végzet, bébi, és ...

Cindy letette a hallgatót. Nem volt bosszús. Ilyen közbiztonsági játékokkal számolni kellett a Plazában. Tovább szívta cigarettáját, körülnézett a teremben, s arra a kérdésre kereste a választ, hogy miért is nem lehet többé igazán boldog?

Túl sokat szórakozol — mondta önmagának. Túl sokat táncolsz a különféle partykon. Minden rutinná válik, megszokássá. Más városba kelene menned, ahol nem mint szórakoztató lányt tartanak számon. S ahol esélyed lenne egy becsületes férfi ismeretségére. Olyan férfira gondolkod, mondta magában, aki nem szórakozást keres, hanem feleséget.

Cindy sóhajtott. Tudta, hogy milyen meddő dolog efféle gondolatokon rágódni. Ebben a városban nőtt fel, Calumet Cityben. Cindy szeret-

te környezetét, bár jobban belelátott sok luxushomlokzat mögé, mint sok más ember; pontosan tudta, mennyi fertő, brutalitás és aljasság búvik meg mögötte.

Herb Greene visszatért és leült. — Ez gyorsan ment — mondta.

— Nálad is.

— Nekem nem is kellett. Csak körbementem. Mindent elintéztél?

— Nem. Egy bolond táncra hívott — mondta Cindy, és ránézett Greene-re. Évek óta ismerte, de csak két hónapja lett a szeretője. Szórakoztatónak találta. Nagyvonalú volt és jó társalgó. Cindy megmondta neki, hogy sohasem lenne képes, hogy valóban szeresse, s ezt Greene akceptálta.

— Te izzadsz — állapította meg Cindy.

- Nagyon meleg van itt — válaszolt Greene.

— Inkább hűvös. Talán félsz?

— Miért ismétlem? Nem vagyok félős — mondta Greene.

— Mi az, ami gyötör? — kérdezte Cindy.

Cindynek szívdobogása volt. Tudta, hogy Greene szélhámos, aki egy dollárért képes odadobni barátságot és becsületet. Azonban nem hitte, hogy olyat tenne, ami neki, Cindynek ártana. Hirtelen kételyei támadtak. Talán ellenfeleihez tartozik Greene, talán kémkednie kell utána? Feltehető volt. Greene bárkinek dolgozott, aki megfizette.

Hirtelen megbánta, hogy elárulta Greenének a maffiavadász nevét. Rick Briggs. Greene mindenből pénzt csinált. Ez volt a természete. Feltehető, hogy ebben az esetben is ennél az elvénél marad.

— Mondanom sem kell, hogy egyetlen teremtet léleknek sem említetted a nevét, érted? — mormogta Cindy.

— De hát nem vagyok bolond. Nem ülök két szék közé.

Világos volt, hogy Greene mire gondol. Tudta, Cindy csak arra vár, hogy leszámoljon azokkal, akik szétzúzták a boldogságát. Füstbe ment eljegyzését elsősorban a maffia intrikáinak köszönhetten. A maffia nem akarta, hogy egy olyan nagy hal, mint John Hillary egy jelentéktelen lánnyal kössön házasságot.

Greene tudta, hogy Cindy régen vár arra az alkalomra, hogy sokrétű információit a maffiáról azoknak továbbítsa, akik képesek arra, hogy levonják a következtetéseket. A rendőrséggel nem lépett kapcsolatba, nem bízott meg benne, miután volt néhány rossz személyes tapasztalata.

Greene tudta, mi Cindy véleménye a maffiáról. Ha arról beszélt, hogy nem akar két szék közé ülni, tudta, hogy mit mond. Veszélyes volt a maffia pártjára állni, de ugyanolyan veszélyes azokkal tartani, akik ellene küzdöttek.

— Hogyan ismerted meg Briggst? — kérdezte Greene.

A zenekar egy charlestont játszott. Greene figyelemmel kísérte a táncoló párok mozgását.

— Egyszer már elmeséltem neked — válaszolta Cindy türelmetlenül.
— Felhívott telefonon.

— Csak úgy egyszerűen felhívott?

— Nem egészen. Ezeknek az embereknek informátoraik vannak, s pontosan megszimatolják, kik a megfelelő munkatársak — mondta Cindy. — Persze, hogy először gyanakvó voltam. Hiszen spicli is lehetett volna a fickó. Legalább egy tucatszor beszéltem vele telefonon, míg hajlandó voltam a dologra.

— A mai napon — szólt Greene.

— Igen, ma. Itt a Plazában.

— Mi az ördögnek hoztál magaddal, ha nem akartad, hogy meghalljam a beszélgetést?

— Hónapok óta együtt vagyunk, ez már köztudott. Feltűnést keltené, ha nélküled mennék táncolni. Te vagy az én állandó kísérőm. Ha a telefon miatt váratlan nehézségek támadnának, elmondhatod bárkinek. Hiszen ezt fogod tenni, igaz?

— Te tényleg mindenre gondolsz.

— Remélem.

A férfi ránézett, szemében különös kifejezés jelent meg.

— A halálodra is gondolsz?

Cindy megijedt. Nem tetszett neki sem a kérdés, sem pedig Greene tekintete. — Miért mondd ezt? — akarta tudni.

— Csak figyelmeztetni akarlak — válaszolt Greene olyan hangosan, hogy túlkiáltsa a zenekart. — Tudatában vagy egyáltalán annak, hogy mit teszel kockára?

— Meg kell tennem — mondta Cindy. — Ez büszkeség és önbecsülés kérdése.

— Akkor most táncolunk?

— Tőlem — szólt Cindy, miután még egy utolsó, ideges pillantást vetett a telefonra. Elnyomta cigarettáját és követte a férfit a táncparketre.

Franco Solo belépett a terembe.

Fonott mokaszin volt rajta, és vasalatlan flannelnadrág. Hozzá tweed-zakót, kockás inget és olyan nyakkendőt viselt, amely minden volt, csak nem ízléses. Ebben a környezetben azonban nem keltett feltűnést. Calumet Cityben a rikító színek hozzátartoztak a jó modorhoz.

Franco Solo megszokta már, hogy hamis névvel és hamis színekben pompázzon. Igaz ugyan, hogy az Igazságügyminisztérium egy részlegének dolgozott — a Counter Syndicated Crime Service-nek, röviden COUNTER MOB —, különböző okoknál fogva mégsem tehette meg, hogy bevallja odatartozását.

Először is azért, mert ez titkos munkahely volt. Másodszor pedig nem

lehetett nyilvánosságra hozni, mert Franco Solo még mindig szerepel a rendőrség körözelistáján.

Franco Solót rendőrgyilkosság miatt körözték. A körözolisták elhallgatták azt a körülményt, hogy önvédelemről volt szó. A COUNTER MOB tudatában volt a valóságos körülményeknek, de taktikai okokból még nem tudott Francón segíteni. Mindenesetre nagyvonalúan megfizették a munkáját. Majdnem mindenkor egyedül dolgozott. Megbízásai általában olyan robbanó hatásúak voltak, mint egy öttonnás bomba, amelynek meghibásodott a gyújtása.

Látta, amint Cindy Bell táncolt.

Nem tetszett neki, hogy Herb Greene-nel táncol, de ez pillanatnyilag másodlagos volt. Nem az ő dolga volt Cindy partnereit megválogatni. Azért jött ide, hogy néhány döntő információt kapjon tőle.

Az a név, amelyet Cindynek megadott, az ő igazolványán is szerepelt. Már csak azért sem lehetett a valóságostól megkülönböztetni, mert a COUNTER MOB kizárólag a legkiválóbb munkatársakat alkalmazta, s eredeti papírokat használt minden hozzávalóval együtt.

Francót meglepte, milyen látogatott a helyiség. Nem gondolta volna, hogy ilyenkor, kevéssel kilenc óra után már ennyien vannak a táncteremben. Mindenesetre szerencsével járt. Talált ugyanis egy kétszemélyes asztalt, ahol háttal ülhetett a falnak. Innen jól szemmel tarthatta a teremben történeteket.

Whiskyt rendelt a pincérnél, bár meginni nem akarta.

A whisky ugyanúgy hozzátartozott az álcázáshoz, mint kockás inge, a tarka nyakkendő és az ízléstelen mokaszin. Franco látta, amint Greene beszélget a lánnyal tánc közben. A fehér hajú férfi a tánc legkülönbözőbb figuráit produkálta, magához vont a Cindyt, majd eltolta magától — be akarta mutatni, milyen elegánsan mozog a táncparketten.

Volt ebben valami, ami nem tetszett Francónak. De csak később jött rá, hogy mi az.

A slow — a lassú tánc — ugyanis egyáltalán nem kívánta a túlzott mozgást. Ellenkezőleg. A legtöbb táncoló pár szorosan egymáshoz simulva táncolt.

Franco észrevette a díszes színpad fölött a fegyver felvillanását. A lövés egybeesett a fúvósok harsogásával. A zene hangos volt ugyan, de nem tudta túlharsogni a lövés zaját.

A párok megálltak, ide-oda forgolódtak, általános nyugtalanság lett úrrá a táncoló tömegben.

Franco felugrott.

Mindenki másnál előbb vette észre, hogy mi történt.

A lány sikoltott.

Ez a hisztériás sikoly általános pánikot váltott ki. Egymást taszítva tolongtak kifelé. Sokan ugyancsak felsikítottak, a pánik ragályos volt.

Az asztalnál ülők felugráltak, hogy lássák, mi történt. A zene lassan elmosódott, hamis, gyötrődő hangokban végződött. A táncparketten csak két személy maradt, egy férfi és egy lány.

Cindy Bell a padlón feküdt.

A nagy kaliberű golyó fejének hátsó részét érte. Szőke haját vörösre festette kiömlő vére. Az üvegpadló alatti lámpák fényénél még egyszer pirosan lángolt fel a vér. Herb Greene kövé meredten állt ott, vállá előre esett, szeme tágra meredt. A következő pillanatban szorosan behunyta szemét, a szörnyű látványt képtelen volt tovább szemlélni. Franco Solo már az ajtónál volt. Sürgősen ki kellett jutnia. Tudta, hol a gyilkos hadiállása. A nagy tumultusban a gyilkos nyilván menekülni próbál. Franco eltökélte, hogy ezt a menekülést megakadályozza.

Az előcsarnokban jókedvű párokkal találkozott. Pánik és rémület csak a teremben uralkodott, bár idő kérdése volt csupán, hogy a környezet is megtudja, mi történt. Franco kilépett az utcára. Futni kezdett.

Tudta, hogy a lövész az épület oldalsó, vagy hátsó részén fog elmene-külni, és arra számít, hogy nem ismerik fel. Franco elérte a színpadhoz vezető bejáratot. Csak egyetlen szomorú lámpás világította meg. Franco egyetlen pillantással felmérte a környéket, majd az utca másik oldalára húzódott.

Az egyik kocsibehajtóból figyelte az eseményeket. Egy árnyék kúszott lefelé a színpad tűzlépcsőjén. Fél perccel később belekerült a lámpás fénykörébe, s ekkor láthatóvá vált, hogy hajlott férfialakról van szó. Különösebb sietség nélkül haladt tova.

A férfinél egy trombitatok volt. Olajzöld esőkabátjának gallérját felhajtotta. Elhagyta a színházat, keresztezte az úttestet, majd egyenesen a kocsibehajtó felé tartott.

Majd hirtelen jobbra kanyarodott. Eltűnt egy mellékutcában. Franco követte. Néhány száz lépés után a férfi megállt egy sötétzöld Pontiac Bonneville Limousine előtt, kinyitotta a kocsiját és beszállt.

Franco azonban már ott termett. Ilyenkor könnyű volt taxit szerezni. Hiszen sok látogató érkezett taxival a Plazába, s a kocsik máris szabadok voltak.

Franco beszállt a legelső taxiba, s elmagyarázta a sofőrnek, hogy miről van szó.

— Az ilyen autós hajszára pótdíjat kell fizetnie, uram — magyarázta a sofőr.

— Rendben van — mondta Franco nyugodtan. Tisztában volt a taxisok ravaszságával és kapzsiságával. Alkudozásnak semmi értelme sem volt. Egy tízdollárost adott a taxisnak, hogy lássa, kivel van dolga. A

taxis eltette a pénzt, s elmagyarázta, hogy ismeri ezt a szakmát. — Ne féljen, uram, elkapjuk. De kiről van szó tulajdonképpen?

— A következő utca balra. Igen, ez az. De lépjen rá jobban a gázra — mondta Franco.

A következő kereszteződésnél elérték a Bonneville-t. Az út röviddel később a 107-es utcában végződött. A Pontiac vezetője egy építkezési területre kormányozta a kocsit, amelynek egyik fele parkolóként szolgált.

— Menjen tovább — kérte Franco a sofőrt, és a következő kereszteződésnél megállította a taxit. Fizetett, kiszállt, és látta, amint a trombitatokos férfi átmegy az úton, majd egy hatemeletes, vöröstéglás házban eltűnik. Franco nekiiramodott, s alig negyven másodperc múlva megállt a ház előtt. A 74. számú ház volt. A harmadik emeleten két ablakban égett a villany. A ragláncabátos férfi árnya láthatóvá vált, a roletták csak keskeny résnyi belátást nyújtottak.

Franco bement a házba, felment a lépcsőn, s megállapította, kié a lakás.

Rufus Maretti — így szólt a név. Ez nem mondott neki semmit. Franco egy hosszú perccig állt az ajtó előtt, majd elhatározta, hogy visszamegy. Kilépett az utcára. Tíz perccig tartott, míg üres taxit kapott. A Plazához hajtott. Itt egyenruhás rendőrök tartották fenn a rendet a tömegben.

Kissé távolabb kisebb csoport álldogált; a fehér hajú férfi köré seereglettek. A férfit riporterek bombázták kérdéseikkel.

Franco mellé lépett.

— Nem tudok többet mondani, mint amennyit már hallottak — mondta a fehér hajú férfi. — Olyan volt, mint egy sokk. Sohasem fogom elfelejteni, ahogy Cindy arcán megfagyott a mosoly, ahogyan eltávozott arcáról az élet... — Szavak után kapkodott. — Hagyjanak most békén, kérem. Úgy érzem, hánynom kell.

Herb Greene bezárta maga után a lakás ajtaját. Beakasztotta a biztonsági láncot, bement a fürdőszobába, fejét hideg víz alá dugta, a tükröbe bámult és szembeköpte magát.

— Te utolsó szar alak — nyögött. Fuldokló zokogás jött rá, azután hirtelen véget ért a bánat és önsajnálát érzelmi kitörése. A nappaliba ment, töltött magának egy whiskyt. Miközben mértékletesen kortyolgatta, igyekezett a vérben fekvő Cindy látványát elfelejteni.

De nem ment a dolog. Egy whisky után még nem, talán még tíz után sem. Azon töprengett, hogy vajon mennyi időre lesz szüksége, hogy ezt a szörnyű élményt gondolataiból elkeresse. Megszólalt a telefon.

Herb Greene az órájára nézett. Majdnem tíz óra volt.

Nem vette fel a telefont. Nem bírt és nem is akart most senkivel beszélni. Sem a rendőrséggel, sem azokkal az átkozott riporterekkel. Pontosan tudta, mi a teendője. Ettől nem akart eltérni.

A telefon tovább csöngött. Greene letette a poharat és felvette a kagylót. — Igen? — morogta dühösen.

— Minden rendben? — szólt bele egy bársonyos férfihang.

Greene kihúzta magát, mintha ezredparancsnokával beszélne.

— Igenis, uram.

— Nem voltak komplikációi?

— Nem voltak.

— Beszélt vele a nő?

— Jelenlétemben nem, uram. De különben sem.

— Most hozzád fog közeledni az illető.

— Miért tenné ezt? — kérdezte Greene döbbenten.

— Feltételezi, hogy tudsz arról, amit neki mondani akart. Végül is a barátja voltál.

— Igen — mormogta Greene. Gombóc ült a torkán.

Szegény Cindy!

Ha komolyan vesszük, Cindy volt eddig a legtöbb, amit az élet számára nyújtott. Emlékezett ajkára, hajlékony testére, kígyószerű karjára. Hirtelen meggyűlölte a telefonálót, még saját magánál is jobban.

— Most tőled várja majd az információkat — mondta a telefonáló. — De el ne engedd. Szükségünk van rá.

— Minek?

- A temetőnek. Cindy mellett akad még egy hely — mondta a férfi bársonyos hangon.

Greene hallgatott. Gyűlölete fokozódott, ugyanakkor még valami felébredt benne — a pénz utáni sóvárgása.

— Mennyi? — kérdezte.

— Öt lepedő — mondta a bársonyos hangú férfi. — Persze, ha mindent okosan intézel.

— Számíthat rám, uram — mondta Greene. Érezte, hogy hangja keserű és idegen.

*

Huszonkét óra ötven perc.

Csőngettek. Rufus Maretti idegesen ráncolta szemöldökét. Felkelt, megtisztította körmét egy puha ronggyal. Előtte a konyhaasztalon ott feküdt a szétszedett, megtisztított fegyver. Érezni lehetett az olaj szagát. Hiába nyitotta ki az ablakot, a szag nem múlt el. Rufus Maretti kiment az előszobába. Becsukta maga után a konyhaajtót, és gyanakodva kérdezte:

— Ki az?

— Rendőrség! Nyissa ki!

Rufus Maretti összerezett. Egészen biztos volt a dolgában, hiszen különben nem ment volna egyenesen a lakására a fegyverrel. Gondolatai összevissza kergetőztek. Menekülésre gondolt, de rögtön rájött, milyen esztelen dolog lenne. Ha követik és üldözőbe veszik, körülveszik a házat rendőrökkel, s csak arra várnak, hogy pánikba essen.

Hiszen még nincs ok az aggodalomra. Már gyakran volt bosszúsága a rendőrökkel. Sokszor gyanúsították valamilyen bűnténnyel, pedig a valóságban a konkurencia követte el.

— Pillanat — mondta hangosan. — Fél perc türelmet kérek, csak magamra kapok valamit.

A fürdőszobába ment és kezét mosott. Szárazra törölte és az orra alá tartotta. A szappan illata képtelen volt a fegyverolaj szagát semlegesíteni. Maretti káromkodott a foga között, visszament az előszobába és kinyitotta a bejárati ajtót. Ismeretlen férfi állt előtte.

Nem volt több 30 évesnél, középmagas termetű, szélesvállú és zömök. Ezt még hangsúlyozta viszonylag rövid nyaka, amelyen szögletes koponya ült. Haja szőke sündisznósörte, ajka durva, szeme egymástól távol ülő. A férfi arca több volt, mint kellemetlen, de ahhoz képest, amit kezében tartott, szinte édesnek és barátságosnak tűnt. Revolvert tartott az ujjai között, hangtompítóval. A cső egyenesen Rufus Maretti mellkasára célzott.

*

Maretti érezte, ahogyan megfagy benne a vér, majd forróság önti el.

Az idegen arcába bámult. Nem volt minek örülnie. Rendőrökkel még csak lehetett beszélni, gazemberekkel nem. Mégis, valaminek történnie kellett. Nem állhatott ott, arra várva, hogy az idegen látogató meghúzza a ravaszt. Maretti becsapta az ajtót. Legalábbis megpróbálta. De a férfi lábával megakadályozta, s az ajtó azonnal visszacsapódott.

— Hé, mit akar? — nyögte ki Maretti.

— Emeld fel a mancsodat, te gyilkos — szólt az idegen. Maretti engedelmeskedett.

A betolakodó hangja halk volt, magas és gyűlöletesen kellemetlen. Kihallatszott belőle a gúny, amellyel áldozatára lesújtott. Maretti megfordult, felemelt kézzel ment a nappaliba, anélkül, hogy erre felszólították volna. A revolveres férfi követte, miután becsukta maga mögött az ajtót.

A szekrényben a felső fiókban ott volt egy töltött, kibiztosított fegyver. Maretti remélte, hogy hasznát veheti. Eltökélte, hogy nem adja könnyen az életét.

Lassanként felocsúdott a sokkból. Jó jel volt, hogy a látogató nem azonnal tüzet. Ebből kedvező helyzetre lehetett következtetni. Maretti tudni akarta, hogy miért jött ez a félelmetes, kései látogató.

Elment a szekrényig, ott megfordult, és az idegen arcába nézett: —

Nem sok pénzt tartok a lakásban — mondta. — Csak negyven, vagy ötven dollárom van. A pénztárcában. Ott van a kabátom zsebében. Az öltözőben.

A látogató lábával belökte a nappali ajtaját, majd hátával annak fehérré lakkozott lapjához támaszkodott. Egy pillanatra sem tévesztette szem elől Maretit.

— Úgy dolgoztál, mint valami kezdő — mondta a látogató. Hangja lenéző és gúnyos volt.

— Micsoda? — szólta el magát Maretti. Tágra nyílt szemmel kezdte gyanítani, hogy ki áll előtte.

Az idegent csakis Archie Wingate küldhette!

— Ez Archie Wingate bérgyilkosa! — gondolta.

Maretti úgy érezte magát, mintha selyemkötéllel szorítanák össze a torkát. Nehezen lélegzett. Már tudta, milyen helytelenül cselekedett, amikor elfogadta a „munkát”, hogy ezzel a város nagyjainak figyelmét magára vonja.

Archie Wingate szemében ő csak egyszerű eszköz volt, amelytől aztán most meg akar szabadulni.

— Eltetted láb alól a bébit, oké — mondta az idegen. Vaskos kezén vékony, vadonatúj kesztyűt hordott. Ujját a ravaszon tartotta. — Aztán hazajöttél. Figyeltünk. De azt is láttuk, hogy téged is figyelnek.

Maretti nyelt egyet. Ő nem nézett hátra. Minek is? Sikertől a véghez vinnie, simán, baj nélkül. Büszkén gondolt az előkészületekre, s úgy gondolta, hogy sikerült a tökéletes gyilkosság. Most látta, milyen butaságot követett el, milyen álomban ringatta magát.

Tudnia kellett volna, hogy Wingate megfigyelőket küld a nyakára. Wingate semmit sem bízott a véletlenre, senkiben sem bízott meg. Wingate-nek mindig tökéletes információi voltak, ő volt a város legnagyobb szervezőtehetsége.

— Effajta munka után az embernek figyelnie kell arra, hogy menekülését biztosítsa — mondta a látogató. — De te ezt nem tetted meg. Beültél a kocsidba és kerülő nélkül hazahajtottál. Mint valami hivatali alkalmazott a jól végzett egésznapos munka után. Így csak abszolút kezdők, vagy szuperprofik dolgoznak. De te nem vagy szuperprofi, csak azt hitted, úgy viselkedhetsz. Egy szuperprofi ugyanis észrevette volna, hogy követik. De te nem vetted észre.

— Ha te követtél engem ...

— Én nem követtelek ... — vágott szavába az idegen. — Én a szemközti ház előtt a kocsimban ültem és figyeltem, ahogyan megérkezel. Amikor megláttalak, rögtön tudtam, mit jelent az a taxi mögötted.

— Egy taxi?

— Egy nyolcvanöt magas fiatalember, olyan 26 év körüli. Magas, karcsú, amerikai olasz típus. A legközelebbi kereszteződésig hajtott, kiszállt és gyalog indult vissza. Várt, míg te meggyújtod a villanyt, aztán

belépett a házba, rövid ideig ott maradt. Most már tudja, hogy te ki vagy, Maretti. Ismeri Cindy gyilkosát.

— Ez ... ez ... — dadogott Maretti.

— Ez veszélyes, igen — egészítette ki az idegen, mivel Marettinek nem jutottak eszébe a megfelelő szavak. — Nagyon is veszélyes ránk nézve. A főnök gyűlöli a rizikót.

— De hiszen jó voltam neki a munkára, és problémamentesen megoldottam !

— Nem egészen! — vigyorgott a látogató.

— Ki vagy te?

— Miért is ne mondanám meg a nevem? Louis Black vagyok. Louis Black. Ez a név ökölcspásként érte Marettit. Ennek a névnek súlya volt, erről suttogtak titokban. Márkát jelentett a gyilkosok között, a keménység és brutalitás jelképe volt.

— Black — mormogott Maretti. Megpróbált úrrá lenni félelmén. Megpróbált támadni: — Ha észrevetted, hogy követnek, miért nem állapítottad meg, hogy hívják a fickót és hol lakik?

— Minek követtem volna? Úgyis visszatér — gúnyolódott Black.

— Ide?

— Ide! — bólintott Black.

— Majd én méltó fogadtatásban részesítem — mondta Maretti, akinek testére rátapadt az inge félelmében. — Csak mondd meg, mit tegyek. Ha akarod, a szürke agysejtjeit is kifújom a fejéből.

— Ez profinak való munka — mondta Black.

— Én profi vagyok. Bizonyoságot tettem róla. Cindy Bell halott. Nem találják meg nyomaimat, szavamát rá!

— Igaz, nem találnak nyomot rólad — mondta Louis Black. Szája széle megrándult. Jéghideg szemében kemény fény csillant. Felemelte a fegyvert néhány milliméterre, jobb szemét lehunyta.

Maretti megfordult a tengelye körül. Tudta, hogy nincs esélye a gyilkossal szemben, de valamit tennie kellett. Ha már úgy kell meghalnia, mint egy patkány, legalább bosszút áll. Maretti kirántotta a fiókot, s a pisztoly után kapott. Louis Black meghúzta a ravaszt. Kétszer egymás után. Rufus Maretti feje hátrahanyatlott. Mintha áramütések érték volna. Megfordult, megpróbálta a pisztolyt megfogni, de mintha mázsányi súlya lett volna. Ujjában nem volt erő, gyűlölködő és rémült szemében megtört az élet.

Rufus Maretti elejtette a pisztolyt. Térdre rogyott. Ajka mozgott, vékony vérsugár szívárgott belőle. Aztán előrebukott. Mozdulatlanul fekvé maradt. Louis Black harmadszor is lőtt. Tudta, hogy a golyója egy halottat ér, de főnöke utasítása szerint nem akart rizikót.

— A főnök nem fogadja a sajtót — magyarázta Harry Brother dühösen. Greene irodájának előszobájában ült. A helyiség kicsi volt, egy íróasztal, egy ruhafogas és két látogató fért el benne — feltéve, hogy nem akartak leülni. A falakon rikító poszterek függtek, erotikus motívumokkal.

Harry Brother kicsi, huszonkilenc éves, emberke volt, arca deformált, de még mindig jobb állapotú, mint jelleme. Ő volt Greene jobbkeze.

— De velem kivételt tesz — mondta Franco. — Mondja meg neki a nevemet. Briggs a nevem, Rick Briggs.

— Nekem aztán tökmindegy, hogy hívják. Herbienek elege van. Maga hogy érezné magát, ha a babáját kilövik a karjából? Tűnjön most el! Herbie megmondta, hogy már tucatszor elmesélt mindent, s nem ismétli el a lemezt.

— Rick Briggs — mondta Franco felettesi hangon. — Mondja meg neki a nevemet. Harry Brother sóhajtott. — Oké, hogy békén maradjon. — A telefon után nyúlt. — Afféle bolond van itt a sajtótól. Brigg Ricks, vagy valahogy így hívják. Igen, Rick Briggs. Azt képzelem magáról, hogy... Hogyan? — Szeme tágra nyílt. Oké, főnök, oké. Rögtön beküldöm. Micsoda? — Alsó ajkát előretolta, mintha ezzel mutatná, hogy elfogadja a főnök utasításait.

Brother pislogott. — A maga neve, úgy látszik, jelent valamit — gúnyolódott. — Sétáljon csak be. A főnök kivételt tesz.

Franco belépett Greene magánirodájába. Greene antracit színű fém íróasztala mögött ült. A helyiség egyik fele raktárként szolgált, falai mentén ládák, kartondobozok sorakoztak. Greene állát ütemesen mozgatta, tekintetében fenyegető, éber kíváncsiság lakott. Szürke, halszálkamintás zakója alatt piros, garbónyakú pulóvert hordott. Ez kiemelte hófehér haját.

Franco bezárta maga mögött az ajtót. Szíve riadót dobolt. Érezte, mit jelent a fehér hajú szemének különös csillogása.

— Üljön le — mondta Greene.

Ő nem kelt föl. Mintegy ugrásra készen ült. Jobb könyöke az íróasztalon nyugodott, felsőtestét előre hajtotta. Tekintetét nem vette le a látogatójáról.

Franco leült.

— Mondhatom, kikészültem — szólt Greene. — Egészen, hogy pontos legyek. Ez az élmény elintézett. Melyik újságnak dolgozik?

— Egy ügynökség számára dolgozom — mondta Franco. - Maga ismeri a nevemet.

— Úgy tűnik, mintha már hallottam volna, de nem tudom, hol. Segítsen kitalálni... — szólt Greene.

— Cindy említette a nevemet.

— Maga ismerte a lányt?

— Néhányszor telefonon beszéltem vele — mondta Franco.

— Rick Briggs. Igen, lehetséges. Talán említette Cindy a nevét — mormogta Greene.

— Az volt a tervem, hogy a Plazában találkozunk — mondta Franco.

— Van valami fogalma, hogy ki ölhetette meg? — kérdezte Greene.

— Igen, van. De ez nem fontos. Legalábbis nem most. A fontos az, hogy ki árulta el Cindyt. Én tudom, hogy ki az. És maga is tudja.

— Hé, miről beszél tulajdonképpen?

— Cindy haláláról. Maga tudta, hogy mi történik Cindyvel a Plazában. Maga adta az utasítást a gyilkosnak — mondta Franco. Greene néhány pillanatig hallgatott, aztán nagyon lassan így szólt: — Most felugorhatnék és kinyírhatnám. De minek izgassam magam? Maga azzal próbálkozik, hogy lépre csaljon, de ezzel nem jut messzire. Én ártatlan vagyok Cindy halálában. A fenébe is, szerettem Cindyt. Még egyszer nem kapok ilyen lányt. A maga feltételezése olyan nevetséges, hogy nem veszem a fáradságot, hogy foglalkozzam magával.

— Megfigyeltem tánc közben — mondta Franco. — Nyílt figurák egy slow közben. Ez feltűnő volt. Mondhatnám, gyanús. Az a lassú ritmus egészen más mozdulatokat kívánt. Csak később jöttem rá, miért tolta el magától időnként a lányt. Maga tudta, hogy a gyilkos célba vette a lányt. Beleizzadt a félelembe, hogy a gyilkos elhibázhatja, s helyette magát találja el.

— Igazán virágzó a fantáziája — mondta Greene alig hallhatóan. - Csodálnám, de nincs hozzá kedvem. Tudja egyáltalán, mit jelentett számomra ez az egész?

— Én csak pontos megfigyelő vagyok, ez minden — mondta Franco nyugodtan. — Maga tudja, hogy nem Rick Briggs a nevem, s én is tudom, hogy maga tudja. Ez a helyzet. Cindynek az volt a célja, hogy néhány nagyfőnököt kivonjon a forgalomból, vagy talán csak egyet. Az ehhez szükséges információkat a Plazában akarta átadni. Fogadjunk, hogy beszélt magával erről. Talán nem részleteiben, de nagyjából. Maga pedig úgy gondolta, hogy ebből tőkét kovácsol. Hogy ezzel Cindy életét teszi kockára, azzal nem törődött. Cindy halála a maga lelken szárad. Herb Greene hátradőlt. — Micsoda blabla! Abszolút hülyeség! Aki ilyet állít, legyen óvatosabb. Amit nem lehet bizonyítani, az könnyen visszaüt!

— Azon vagyok, hogy bizonyítsak!

— Egy csomó marhaságról beszél, ez minden — morgott Greene.

— Mit érzett, amikor a lány vérben úszva a földre rogyott? — kérdezte Franco.

Herb Greene mélyet lélegzett, aztán összeszedte magát. Kinyitotta az íróasztalfiókot és kiragadott belőle egy pisztolyt. Csövét látogatójára

irányította, és fenyegetően így szólt: — Egy lépéssel messzebb ment a kelleténél!

Franco meg sem mozdult. Tekintete nem árult el félelmet. A kicsi, csúnya, halált hozó fémmylásra szegezte tekintetét.

Herb Greene halottfehér volt. Alig tudta izalmát leplezni. Szeme alatt mély árnyékok futottak. Átmatlan éjszakája volt.

— Itt és most kellene lelőnöm — mondta fuldokolva. — Ezt érdemelné. De én nem vagyok gyilkos. Ez a maga szerencséje. Mégis óva intem magát. Nem tűröm, hogy valaki így beszéljen velem, bárki legyen is az. Nem hagyom, hogy sértegessen.

— Ó, megsértettem volna? Megérdemelné, azonban inkább a tényekhez tartom magam. Azok magukért beszélnek — mondta Franco. Greene leengedte a pisztolyát. Izzadságcseppek jelentek meg a homlokán. — De miért is izgatom magam? Amit maga csinál, az tudatos provokáció. Szeretném tudni, mi a célja ezzel.

— Ez teljesen világos. Azt akarom, hogy bűnéért meglakoljon.

— Maga talán zsaru?

— Nem.

— Ki fizeti magát?

— Ezt hogyan magyarázzam meg magának? — gúnyolódott Franco. — Mindenesetre nem azok oldalán állok, akik megbízták magát Cindy meggyilkolásával.

— Ez aljasság. Én szerettem Cindyt — ordította Greene, és szemében hirtelen könnyek jelentek meg.

— Lehetséges. De még nála is jobban szerette a pénzt, vagy pedig azt gondolta, hogy egy kalap alá veszik Cindyvel, s egyszerűen kivonják a forgalomból.

— Ártatlan vagyok, esküszöm magának — mormogta Greene. Szavai monotonok voltak, nem voltak meggyőzőek.

Franco felkelt, megigazította nyakkendőjét. Ma reggel hagyományos öltözkében volt, s egyáltalán nem hasonlított a tegnap este Plaza-beli megjelenésére. — Van még néhány óra ideje, gondolja át az egészet — mondta.

— Mit gondoljak át?

— Hogy hogyan moshatná le a vért a kezéről — mondta Franco. — Csak egyetlen út van. Nevezze meg nekem a gyilkos felbujtóit.

— Miért ne mindjárt magát a gyilkost? — gúnyolódott Greene, és szintén felkelt. A pisztolyt visszadobta a fiókba.

— Azt már ismerem.

Herb Greene nyelt egyet, szeme elkeskenyült. Látogatójának magabiztos viselkedése kikészítette az idegeit. Nem volt ilyesmihez hozzászokva. Erős egyéniségnek tartotta magát. Annál inkább bosszantotta,

hogy „Briggs” az eseményeket saját módszere szerint irányítja. Greene szeme szikrázni kezdett. Amennyiben Harry olyan gyorsan cselekszik, ahogyan ezt a telefonutasításokkor szokta, akkor „Briggs” Waterloo előtt áll, csak még nem tud róla.

— Hát akkor az esti vizionlátásra — mondta Franco. — Majd hallani fog rólam.

— Várjon még egy percig — kiáltotta Greene.

Franco lassított, de nem állt meg. Rájött, hogy miféle utasításokat kaphatott az előszobai Harry telefonon. Nem akarta ennek következményeit bevárni.

Greene megkerülte az íróasztalt. — Nem akarom, hogy így menjen el — mondta.

Franco kinyitotta az ajtót. Brother eltűnt az előszobából. A helyiség üres volt. Franco Greene-hez fordult: — Fogja rövide — mondta.

— Cindy csodálatos volt, de egy bizonyos ponton nem volt rendben — mondta Greene. Ezzel a szöveggel csak az volt a célja, hogy Francót addig tartsa fel, amíg Harry a bandájával visszatér.

— Amennyiben? — kérdezte Franco.

— Egyszerűen nem tudta elfelejtani, hogy elvették tőle azt a Hillaryt — mondta Greene. Teljesen rosszul látta ezt. Hillary olyan férfi, aki szereti a változatosságot, s ezt meg is engedheti magának. Ki az a milliomos, aki szegény lányt vesz feleségül? Ez csak regényekben fordul elő, Cindy szemében azonban mindez csak intrika műve volt, Wingate-et tartotta bűnösnek.

Greene oldalt hajtotta fejét, gondolkodott. Talán helytelen volt a nagyfőnök nevét kiejtenie, de hiszen minden szava csak feltételezés, ezzel „Briggs” nem sokat kezdhet.

— Megpróbáltam, hogy ezt kiverjem a fejéből — mondta Greene. — Hiszen értelmetlen volt. Azután Cindy elkövette a második nagy hibát is. Féligazságokból információkat kovácsolt, ezzel imponálni akart neki, s könnyíteni saját magán. Tanácsoltam neki, hogy legyen óvatos, Wingate-tel nem lehet packázni. Nem állítom, hogy Wingate bízta meg a gyilkost, hiszen erre nem is volt oka. Csak azt mondom, hogy én Cindyt figyelmeztettem.

— Maga úgy forog és ficánkol, mint valami félig agyontaposott férreg — mondta Franco megvetően. — Tehát ma este. Remélem, hogy akkor többet tud nekem mondani.

Kilépett az előszobába.

Ebben a pillanatban kinyílt a bejárati ajtó. Ez egyenesen az egyik second-hand boltba vezetett. Az ajtóban két gorilla jelent meg. 25—30 évesek voltak, abból a fajtából — s ez látszott az arcukon —, akik öklükkel viszik keresztül akarataikat.

— Helló, fiúk — mondta Greene. Láthatóan megkönnyebbült. — Ez

az a fickó. Szedjétek szét, mindaddig, amíg hajlandó nem lesz együttműködni. Szabad teret kaptok.

A férfiak vigyorogtak. A fiatalabbiknak rézvörös, fodros haja volt, s fehér, szeplős arcbőre, állán ezernyi pattanással. A másik férfi sötét, elválasztott hajú, fekete szemű ember, makulátlan fogakkal. Mindketten farmerben és pólóban voltak.

Azonnal támadtak. Franco visszalépett, hagyta, hogy közeledjenek. A két férfi közre akarta fogni. Előbb úgy látszott, sikerül nekik, de azután kiderült, hogy Franco keresztülhúzta a számításait.

Hirtelen hátrált, nyakon ragadta a két fickót, s fejüket összekoccantotta. Először látványos volt a dolog, de negatív mellékhatásai jelentkeztek. Franco támadása felbőszítette a férfiakat. Most jöttek igazán lendületbe, s égtek a vágtyól, hogy bosszút álljanak rajta.

Franco nem esett abba a hibába, hogy egyszerre két ellenfelével kezdjen ki. Mindig csak egyre koncentrált, s elviselte, hogy közben a másik verje. Ez rizikó volt ugyan, de a helyzet így követelte.

Franco sok ütest kapott, de nem engedett. Mozgékony maradt, kitarzott, s ellenfeleit felváltva térdre kényszerítette.

Olyanok voltak, mint a keljfeljancsik, azonnal talpraálltak. Csak úgy röpködtek az ökölcsapások. Igyekeztek Francót övön aluli ütésekkel árthatatlanná tenni.

A legveszélyesebb üteket Franco leblokkolta. Mikor észrevette, mire képesek a fickók, módszert változtatott. Védekezését karateütekkel fűszerezte.

A tompa ütések, csúszások, káromkodások egyre sűrűbbé váltak. A harc kegyetlenebbé vált. Franco megfogta a vöröshajút és az íróasztalra lódította. Az körbeforgott, lesöpörte az íróasztalról a papírokat és aktákat, majd lezuhant a padlóra.

Most Franco veséjét találta el egy ütés, s ez az iszonyú fájdalom lélegzetelállító volt. Mindazonáltal visszalódult, és jobb kezével arcul vágta támadóját. Az hátratántorodott, de egy reflexmozdulattal még idejében sikerült a végleges zuhanástól megmenekülnie.

A vöröshajú közben előbújt az íróasztal alól. A levelek felbontására szolgáló kést szorongatta a kezében.

Franco levegő után kapkodott. Vesetáji kínzó fájdalma majd megbénította. Szerencsére rövid szünet állt be a harcban. A vöröshajú közeledett a késsel, guggolva, ugrásra készen. Gyűlölködő szemmel kereste a megfelelő alkalmat.

Herb Greene és Harry Brother az ajtó küszöbén álltak. Először csak néma nézőként szemlélődtek, de Greene szemén látszott, hogy bármikor készen áll, hogy beavatkozzon.

— Üsd, verd, ne sajnáld, vörös! — prüszkölt a sötét képű. A vörös előreugrott. Franco összeszorította a száját, s reflexeire hagyatkozott. Egy sikeres oldallépéssel kikerülte a veszélyes támadást. Kezének egyetlen ütésével úgy eltalálta ellenfelét, hogy az kidőlt, mint a kivágott fa. Még mielőtt a nézők magukhoz térhetek volna, Franco újra támadott. A sötét hajút találta el öklével. Az körbeforgott és térdre rogyott. Szeme üvege ssé vált. Szája kinyílt, becsukódott, és a gorilla ájul tan zuhant a földre.

Franco mélyet lélegzett. Greene szemébe nézett. Annak hirtelenében elment a kedve, hogy beleavatkozzék a küzdelembe. Harry Brother még főnökét is megelőzve eltűnt. Nem akart a gorillákhoz hasonlóan járni.

Greene mondani akart valamit, de nem jutott eszébe semmi. Tudta, hogy nyakig ül a pácban.

— Hát akkor ma este — szolt Franco, és helyreigazította elcsúszott nyakkendőjét. — Biztos vagyok benne, hogy nem fogja elfelejteni.

Ezzel elment.

Archie Wingate éppen a fürdóből jött ki. Sötétkek frottír fürdőlepedőjét csípője köré gyúrte. A lepedő egyik sarkában nevének kezdőbetűi díszeltek. Ez a monogram az egész hatszobás lakásban mindenütt megtalálható volt. Poharakon és üvegeken, párnákon és köpenyeken, még a papucsán is. Wingate szerette a monogramját. Aki hízelegni akart neki, egyszerűen A. W.-nek szólította.

Wingate 37 éves volt, alakjával modellnek is beillett volna. Napi egy órát szánt arra, hogy formában tartsa magát, s keményen örködött testsúlyára.

Felesége, Babs, született Gonella, Don Brunónak, a város egyik legbefolyásosabb maffiafőnökének a lánya volt. Bár Archie Wingate ügyesen kihasználta ezt a családi kapcsolatot, csak ritkán volt apósáék vendége. Az asszony szülei ugyanis nem nézték jó szemmel a házasságot. Archie-ben az „újgazdagot” látták, akiben időnként nincs meg a kellő arányérzés.

Archie ismerte a maffia játékszabályait, hiszen valamikor hadnagyként ő is tagja volt. Azon volt, hogy ezen szabályokat ne sértse meg. Nem szolt bele apósa és társai sötét ügyeibe, amikor a hagyományos bevételi forrásokról volt szó, mint például a csempészség, a hamiskártya, a prostitúció és a kábítószer csempészség. Ehelyett Archie már régen azon volt, hogy saját bevételi lehetőségeknek nézzon utána, mégpedig ott, ahol a maffiózók rég bevált köreit nem sérti.

Egy olyan városban, mint Chicago, szinte lehetetlen volt virágzó, illegális üzletet fenntartani, annak veszélye nélkül, hogy előbb-utóbb összeütközésbe ne kerüljön azokkal, akiknek erre monopoljoguk van.

Ily módon Archie-nek zseniális húzása volt a Don leányát feleségül venni, s ez eddig megővta a különböző nehézségektől.

Legtöbben őt is a nagy, hatalmas maffiaklán tagjának vélték. Archie elég okos volt ahhoz, hogy ezt a hiedelmet fenn is tartsa, de ténylegesen nem volt tagja a szervezetnek. Nem is akart azzá válni. Gyűlölte a függőséget, saját ura akart lenni.

Tudta, hogyan kell taktikát változtatni, ha meg akart vásárolni a maffiózóktól néhány koncessziót. Ez az üzlethez tartozott, és nem fájt neki. Ezzel mintegy szabad kezet nyert állandóan növekvő bevételeihez.

Archie Wingate magas volt és sötét hajú. Kissé hasonlított Rock Hudsonhoz, és megpróbálta annak mosolyát utánózni. Ez persze nem sikerült tökéletesen, s kevés köze volt az eredetihez.

Archie Wingate belépett a hálószobába. A széles ágyon ott nyújtzkodott Linda Dorsey. Röviddel ezelőtt jött New Yorkból Chicagóba egy férfi kedvéért, aki azután gazdag felesége miatt elhagyta.

Tulajdonképpen Linda Dobrocziinak hívták. De mióta modellként dolgozott, jobban hangzó nevet választott magának.

Linda 20 éves volt. Csillogó, hajlékony testét e percben egyetlen kis platinálancoska ékesítette, névjegyével. Ezt jobb bokáján hordta. Linda szép volt, és ezt tudta is. Enyhén színezett szőke haja válláig ért.

— Helló — lehelte.

Nyilvánvalóan kitüntetésnek számított, ha valaki Archie Wingate hálószobájába kerülhetett. Archie általában igen nagyvonalú volt, legalábbis úgy tűnt; de ajándékai és közvetítő szolgálatai mögött mindenkor valamilyen ok és számítás húzódott meg. Még a szerelemből is többet kovácsolt.

Nem volt nehéz a számára csinos lányoknak munkát és rövid lejáratú eredményeket szereznie. A reklámszakma telhetetlen volt, s örökké éhes friss, bájos arcokra. Amikor aztán Wingate már hálára kötelezte a lányokat, belebonyolította őket nem éppen tiszta ügyletekbe. Függő viszonyba kerültek, s végül kétes és bűnös akciókra kényszerítette őket.

— Helló — mondta, s leült az ágy szélére, majd cigaretta után nyúlt. Linda ujjaiival a hátát cirógatta és megszámolta csigolyáit.

— Történt valami? — kérdezte és meggyújtotta a cigarettát. Hangulata feszült volt, mint mindig, ahányszor Babsét megcsalta.

A Don leányát tisztán számításból vette el, s konzervatív polgári beállítottságán igen jól mulatott. De bizonyos idő óta méltányolta Babs magabiztos, célratoró természetét. Tisztelte feleségét.

— Mi volt Cindyvel? — kérdezte Linda.

Archie Wingate hirtelen odafordította a fejét és a nő meztelen vállát nézte. — Mi lett volna vele? — kérdezte.

— Meghalt.

— Tudom, hogy meghalt.

— Barátnőm volt — mondta Linda. — Miért kellett meghalnia? Archie Wingate újra maga elé nézett. Cigarettaájának paraszát bámulta. — Miért kérded? — akarta tudni.

— Te ismerted őt. Ugyanolyan jól, mint engem. Vitatok volt, ugye?

— Ezt mondta volna?

— Nem, de én tudom.

— Miért kellett volna vele veszekednem?

— Azt hiszem, amiatt a Hillary miatt.

— Ezt hiszed te. De én azt mondom, hogy mindez hülyeség — morgott Wingate.

— Ne haragudj. De olyan borzasztó. Láttam a képet az újságokban. Én csak annyit akarok tudni, hogy neked semmi közöd nincs ehhez a szörnyű históriához.

Archie Wingate kivonta magát a lány keze alól. Felkelt. Mosolygott.

— Kis butám. Hiszen nem vagyok gyilkos.

Linda szemében különös fény jelent meg. — Mindenki tudja, hogy megengedhetné magadnak, hogy az legyél.

— Semmi közöm nincs az ügghöz — mondta Wingate. Meggyőzően tudott hazudni. Ez volt az erőssége. Még akkor sem tudta volna az igazat megmondani, ha szándékában állt volna. A hazugság második természetévé vált.

— Olyan boldog vagyok, hogy ezt mondtad — lehelte Linda, és karjaiba zárta. — Gyere!

— Egy szívességre szeretnék megkérni — mondta Wingate.

— Szívesen. Miről van szó? — kérdezte a lány várakozóan.

Archie Wingate leszedett egy dohányszemet az ajkáról.

— El kell költöznöd egy hotelbe. Palmer House, Monroe Street. Lefoglaltam ott számodra egy szobát. Szomszédod egy arab fiatalember, név szerint Kemal Maffet. Apja olajminiszter. Kemal fantasztikusan gazdag. Azért jött Chicagóba, hogy itt egyetemre járjon. Szeretném, ha megismerkednél vele.

— És hogy csináljam?

— Úgy hallottam, hogy bukik az ilyen típusú lányokra, különösen, ha vörös szőkek. De hiszen értesz a dologhoz. Biztos felfigyel rád. Azt akarom, hogy a szeretője legyél és elhozd a klubba.

Linda leült, felhúzta a térdét, és karjával átfogta. Ismerte a „klub”-ot. Illegális játéklarang volt a felső tízezer számára. Érthetetlen módon a klubban még sohasem tartottak razzsiát. Wingate nyilván értett hozzá, hogy a megfelelő embereket megvesztegesse.

A klubról sok mindent beszéltek, leginkább suttogva. Linda nem tudta megérteni, hogy gazdag, elismert emberek kitegyék magukat annak a veszélynek, hogy a klubban becsapják őket. Úgy látszik, a gonoszság szaga mágikus hatással volt rájuk, naiv örömmel szolgáltak ne-

ki. A Top five-nak nevezett klub búvkörébe kizárólag olyan emberek tartoztak, akiknek az évi jövedelme meghaladta a milliós határt.

Csaláteként néhány aranyhal is akadt a klubban, olyan lányok, mind Cindy Bell és Linda Dorsey — ez a tény a klub jellegének volt tulajdonítható.

— Nem szeretem az arabokat — mondta Linda.

— Nagyon kedves ember, tetszeni fog neked.

— Nem lenne egyszerűbb, ha meghívnád? — kérdezte Linda.

— Tudom, mit csinálok, nyugodt lehetsz — mondta Wingate és órájára nézett. Linda jól tudta, mit jelent ez a mozdulat. A szórakozás ideje lejárt, most az élet komoly dolgai következnek. Felkelt és a fürdőszobába ment.

Búcsúzáskor megcsókolta Wingate-et, a ház elhagyásakor pedig majdnem belebotlott egy látogatóba.

— Pardon — mondta Franco.

Wingate felvette reggeli köntösét, lábát bebújtatta monogramos bőrpapucsába.

— Bejelentkezett? — kérdezte, és elutasító kézmozdulatot tett. Ezzel jelezni akarta, hogy Linda távozhat.

— Nem — mondta Franco.

Linda elment.

Archie Wingate kutatóan vizsgálta a látogatót, és úgy találta, hogy van benne valami. Wingate büszke volt emberismeretére, ez segítette jelenlegi pozíciójába.

— Miről van szó? — kérdezte Wingate.

— Cindy Bellről.

— Lépjén beljebb — mondta Wingate nyugodtan, és átment az elegánsan bútorozott nappaliba.

Franco becsukta maga mögött az ajtót és követte Wingate-et.

— Egyedül vagyunk? — kérdezte, mikor átlépte a küszöböt.

— Igen, miért? — kérdezte Wingate. Szorosabbra húzta kék-piros selyemköntösének övét és egy karszékbe süppedt. Aztán hirtelen nevetni kezdett. — Ismerem a híremet. Legtöbben gorillákra számítanak nálam. Sötét alakokra, izmos fickókra. Ismerek néhány ilyet, akik szolgálatomra lennének. De saját négy falam között gyűlölöm ezt a típust, hányingerem van az izzadságuktól. Mi a neve, kérem?

— Briggs — mondta Franco.

— Briggs, Briggs — mormogta Wingate és homlokát ráncolta. — Valahogy ismerősnek tűnik. Ismernem kellene ezt a nevet?

— Ismerni. Herb Greene révén — mondta Franco, és nem mozdult az ajtó mellől.

— Mit akar tőlem?

— Választ néhány kérdésemre. Biztosan nem válaszol rögtön. De előbb vagy utóbb kényszeríteni fogom rá, hogy megkapjam a feleletet

— Nagy rizikót vállalt, fiatalember — szólt Wingate mosolyogva. Semmi kellemetlen érzése nem volt. A félelem számára ismeretlen fogalomnak tűnt. Azért jutott odáig, ahol most volt, mert minden provokációnak meg tudott felelni, s minden problémával megküzdött. Bár nem voltak aggályai és hajlott a brutalitásra, mégis képes volt, hogy óvatosan cselekedjen, és az erősebb láttán félreálljon. Nem kereste mindenáron a küzdelmet, de nem is tért ki előle.

— Ott voltam, mikor Cindy meghalt — mondta Franco. Elhatároztam, hogy felderíteni a gyilkosság hátterét. Ezért vagyok itt.

— Ön riporter?

— Mondjuk úgy, hogy igazságkereső — válaszolt Franco.

— Barátságban állt a lánnyal?

— Nem. Maga volt vele barátságban.

— Az már nagyon régen volt — szólt Wingate és vállat vont.

— Nézzen rám. Házasember vagyok, a házasságom boldog, ezt hangsúlyozni kívánom. De ez nem tart távol attól, hogy szerelmi kalandozatok keressek. Gyengém a női nem. Egyikükkel épp most találkozott. Linda Dorsey topmodell. Valamikor Cindy is a szeretőm volt. De aztán szem elől tévesztettem. Nem volt rá okom, hogy ártsak neki — pláne hogy meggyilkoltassam! És hálás lennék Önnek, ha ezt tudomásul venné!

— Amint hallottam, igen szépen ívelő karrier áll maga mögött — mondta Franco.

— Jók az információi — gúnyolódott Wingate. — Meg vagyok elégedve magammal. Tudja, mélyről jöttem. És az egyetlen vagyok, aki hűsz utcai csibész közül valamire vittem. Azt gondol, amit akar, de én büszke vagyok magamra.

— A törekvést nagyra becsülöm — feltéve, hogy személyes szorgalom és becsületen nyugszik.

— Becsület! Nevetnem kell! Ezen a világon nem létezik becsület! Vagy maga talán becsületes? Fogadok, hogy hamis névvel fut, s egyébként is úgy variál mindent, ahogyan az éppen magának hasznos. Nem vetem meg ezért. A becsület a buta emberek tulajdonsága. Hiszen a politikusok bemutatót tartanak erről. Bolondok lennének, ha nem okulnánk belőle.

— Attól tartok, átkozottul hamis a világról való elképzelése — mondta Franco. — Lehet, hogy alapvonásaiban igaz, de mégiscsak helytelen. Maga olyan, mint az az ember, aki nem akar lélegezni azért, mert az fáradtsággal jár. Az ilyen praktikák visszaütnek, és halálos végük van. Azzal kezdődik, hogy lealjasul a jellemünk, s ez a vég kezdete.

— Ide figyeljen, Briggs. Nem vagyok abban a hangulatban, hogy vándorprédikátort hallgassak meg. Térjen a tárgyra, vagy felkérem, hogy távozzék.

— Ki fizette le Rufus Maretit?

— Először hallom ezt a nevet.
— Maretti lőtte le Cindyt.
— Ha ez így van, kérdem én, miért hozzám jön, és miért nem a rendőrséghez fordul?

— Még nem fejeztem be a nyomozást — mondta Franco.

— Én ebben nem fogom meggátolni, de figyelmeztetem, hogy eltévesztette a házszámot — mondta Archie Wingate.

Felkelt és az üveg tolóajtóhoz lépett, amely a tetőkeretre vezetett. Jobb kezét a fotocellán tartotta, s így a súlyos kristályüveg ajtó hangtalanul kinyílt. Kilépett a teraszra. Nagyot lélegzett. — Csodálatos napunk van — szólt.

— Az élet olyan szép.

— Cindy Bell számára már nem az — vélte Franco és követte Wingate-et a tetőteraszra.

Az egyik virágágy körül kerekre nyírt babérfácskák álltak; középen szökökút csobogott. A tetőteraszról fantasztikus kilátás nyílt az egész városra. A közelben éppen egy helikopter landolt.

— Hiszen élhetne még — szólt Wingate.

— Mégis meghalt.

— Követett el néhány hibát — úgy vélem. S a hibák ebben a városban halálos kimenetelűek.

— Emlékeztetni fogom a szavaira — ígérte Franco. Végignézett a város tetőin. Aztán előreugrott, vállon ragadta Wingate-et, s a földre rántotta.

Ekkor különös nesz támadt. Egy lövedék zúgott át a levegőn, és letépett egy darabot a külső falból:

Wingate a hasán feküdt. Elképedve emelte fel a fejét. Nem először történt, hogy lőttek rá, de ez évekkel ezelőtt történt. Senki sem merészelte Don Bruno vejét megtámadni. Wingate levegő után kapkodott. Felült.

— Ez magának szólt — mondta Franco, és a falra mutatott.

— Nézze meg ezt a lyukat. Pontosan ott volt a feje. Egy magasságban a ... — Elhallgatott, mert Wingate ebben a percben felnevetett. Hangosan, csúnyán és dühösen nevetett. — Szép kis trükk — mondta — megbíz valakit, hogy rám lőjjön. De nem kellett eltalálnia, csak megijeszteni. Alkalmat kellett nyújtania magának, hogy „megmentsse az életemet”. Mit akar ezzel a komédiával? Azt hiszi, most majd a tenyeréből eszem, vagy elkezdek reszketni?

— Nem én akartam a tetőre kimenni — emlékeztette Franco a Penthouse tulajdonosát. — Ön akart a tetőteraszra menni. Én rögtön észrevettem a fickót, a víztároló mellett állt a szemközti házban. Meg kellett volna várnom, míg kilyukasztja a fejét?

Archie Wingate arca visszatükrözte belső lelki küzdelmét. Egyfelől nem bízott látogatójában, másrészt igazat kellett neki adnia.

Archie Wingate feltápászkodott. De csak görnyedten merészelt a fal mellé húzóda a nappaliba visszamenni. Elővette a whiskys üveget és töltött magának. — Szintén iszik egyet? — kérdezte mogorván.

Franco is belépett a nappaliba, fejét rázta, és nézte, amint Wingate kiüríti poharát, majd újra megtölti.

Wingate a semmibe meredt. Szája összeszűkült.

— Ellenségei vannak — állapította meg Franco.

— Wingate hallgatott.

Franco átment a szobán.

— Vigyázzon magára — mondta Wingate.

Franco megállt az ajtóban. Mosolygott. — Hát persze, hiszen tudom, kivel van dolgom.

— Akkor aszerint járjon el — ajánlotta Wingate.

*

Franco a Gunderson utcában egy kicsi, bútorozott lakosztályt bérelt Warner ezredes szerezte neki. A névtáblán még az előző lakó neve szerepelt. Richard Allington. A lakosztály egy tizenhét emeletes épület harmadik emeletén volt. Megvolt az az előnye, hogy teljesen ismeretlenül lakhatott itt, olyan előny, amelyet Franco munkája során nem nélkülözhetett. Warner ezredes Franco előjárója volt, s egyben összekötője is.

Az ezredes munkaköre sokrétű volt: megbízásokat adott ki, tanácsadó volt, pénzátdó és lakásszerző egy személyben. Francónak fogalma sem volt róla, hogy hány dolgozója van a COUNTER MOB-nak — az ezredeshez beosztott emberekre gondolt —, azt azonban tudta, hogy az időnként merev és konzervatív Warner (akit különben csak igen ritkán lehetett látni) majdhogynem hibátlanul dolgozik, és mindig a helyén van, ha a helyzet úgy kívánja.

Warner ezredes az utasítást — mint mindig — szóban adta ki. A megbízás így szólt: meg kell tudnia, milyen szerepet játszik Archie Wingate Chicagóban, s milyen kilátásai vannak arra nézve, hogy a maffián belül az élre törjön.

A COUNTER MOB a dinamikus Wingate feltartóztatathatlan felfelé ívelését már régóta nagy figyelemmel kísérte. A kemény, feltörekvő dollárcápák generációjához tartozott. Ezek minden eszközzel növelték profitjukat, s nem riadtak vissza olyan módszerektől sem, amelyek az idősebb maffiagenerációnak talán túl nagy rizikót jelentettek.

Franco végcélja Archie Wingate likvidálása volt. Francót alaposan megismertették Wingate életformájával — listája volt barátjairól és barátnőiről. Ennek alapján lépett érintkezésbe Cindy Bell-lel. A Wingatenél tett látogatás — ezt Franco tudta — előre bekalkulált rizikó volt, s azt a célt szolgálta, hogy ellenfele személyiségét megismerje.

Vannak dolgok, amelyeket csak személyes kapcsolat útján lehet megtudni.

Franco nem sokat beszélt Wingate-tel, s nem is tudott meg többet, mint amennyit várt. De most már nagyon jól tudta, milyen az ellenfele, s milyen elővigyázatossággal kell felé közeledni.

— Vajon ki lőhetett Archie-re?

Franco nem tudta elfelejteni azt az őszinte csodálkozást, amellyel Wingate a támadásra reagált. Vajon meg akarta-e ölni a lövész Wingate-et, vagy csak rá akart ijeszteni?

Nem vitás, hogy Archie Wingate számára ez olyan tapasztalat volt, amely nem illett bele jelenlegi életébe. Úgy hitte, hogy mint Don Bruno veje teljesen védett. Ezt a nézetét azonban most már korrigálnia kellett.

Talán Cindy Bell halálával függött össze a támadás? Ha igen, felvetődött a kérdés, ki az, aki lőtt. Herb Greene biztosan nem.

Franco már megszokta a rejtőzködést, s amikor visszatért Wingate Penthouse-ából, meggyőződött róla, hogy senki sem követi-e. A telefonhoz ült és Rufus Maretty számát tárcsázta.

— Maretty — szóltak bele a kagylóba.

Franco hallgatott.

— Hé, ki az? — kérdezte a férfi a vonal másik végén.

Franco gondterhelten tette le a hallgatót. Pontosan maga előtt látta a gyilkost. Bár csak bizonyos távolságból, az utcai lámpák fényénél látta Marettyt, de ez elég volt ahhoz, hogy a gyilkos lényéről és hangjáról képet alkosson magának. A telefonbeli hang azonban nem egyezett ezzel a képpel. Bizonytalanán tette és fantáziája működni kezdett.

Franco felkelt. 15 óra 30 perc volt.

Levette zakóját és felcsatolta bőr hónaljtokját, ez mértékutáni munka volt, a COUNTER MOB-tól kapta. Francónak volt egy Smith and Wessonra érvényes hamisított fegyverviselési engedélye, amely meg egyezett többi papírjával is; de mindig visolygott attól, hogy azzal a fegyverrel keljen útra. Csak akkor tette, ha sejtette, hogy életveszélyben lesz.

Lement a garázsba, beült a piros Monzába, amelyet chicagói tartózkodására bérelt. Egyenesen a 107-es utcához kormányozta a kocsit, behajtott az építkezési területre és Maretty Bonneville kocsija mellé parkolt.

Franco nem sietett a kiszállással. A délutáni nap ferdén esett a szélvédőkre, s így a szemközti házakból nem lehetett idelátni. Franco bekapott egy rágót, és várt. Nem tudta, mire. Szemmel tartotta Rufus Maretty ablakait, de ott nem látott senkit. A függöny mögött sem mozgott semmi.

Egy taxi állt meg a ház előtt. Az ajkába harapott, mikor meglátta, ki száll ki a kocsiból.

Ez volt az a vörösés szőke, csinos lány, aki Archie Wingate lakásában majdnem belebotlott.

Linda Dorsey fekete panamakosztümet hordott. Ez kiemelte amúgy is előnyös alakját. Fehér, kihajtott nyakú selyemblúz volt rajta. Felnézett a házra, kissé meghökkent, amint Franco megállapította, aztán belépett az épületbe és eltűnt. Franco várt.

Alig negyven perc múlva a lány újra megjelent. Taxi után nézett, s mikor nem talált, a legközelebbi útkereszteződés felé indult.

Franco lassabban rágt a rágógumiját. Maretti lakásának egyik ablaka kinyílt. De a férfi, aki a lány után nézett, nem volt azonos a lakás tulajdonosával. Franco kicsi, szürke agysejtjei serényen dolgoztak. Már látta valahol ezt az arcot, de nem tudta azonnal, hogy hol.

A férfi hiába várt arra, hogy a lány megforduljon. Aztán különös merev pillantással bámulta a Bonneville kocsit, amely közvetlenül Franco Monzája mellett parkolt. Egy pillanatra rá a férfi becsukta az ablakot.

Franco kiszállt. Ekkor a Bonneville hátsó részére esett a pillantása. A csomagtartó alatt apró, sötét tócsa állt. A közepébe épp akkor hullott bele egy csepp a csomagtartóból.

Franco felemelte tekintetét. Maretti ablakában semmi sem mozgott. Franco a tócsához lépett, lehajolt és belemártotta ujjá hegyét. Visszahúzta a kezét. Vér tapadt rá.

Franco kivette zsebkendőjét, tisztára dörzsölte az ujját, átment az úttesten és röviddel utána becsöngetett Maretti ajtaján. Egy férfi nyitott ajtót, az a férfi, aki Linda Dorsey után hajolt ki az ablakon. Franco elméje hirtelen megvilágosodott. Tudta, ki áll előtte.

Louis Black!

Louis Black is szerepelt abban az információs anyagban, amit Franco a Wingate-ügyben kapott.

— Itthon van Rufus? — kérdezte Franco.

— Igen, jöjjön beljebb — mondta Black. — Éppen borotválkozik. Franco belépett az előszobába. Black bezárta mögötte az ajtót. Franco villámgyorsan megfordult a tengelye körül. Jobb kezének élével telibe találta ellenfelét.

Black — bár ugyanez volt a szándéka Francóval — a földre hanyatlott. Franco föléje hajolt és fegyvert keresett.

Blacknél egy bicska és egy Bernadelli-pisztoly volt. Franco a kést a kis takarítószekrény függőnye mögé hajította. A Bernadellit zakójának zsebébe csúsztatta, elővette Smith és Wessonját a hevederből, és meggyőződött arról, hogy a gyilkossal kettesben van a lakásban.

Black nem mozgott.

Franco a falnak támaszkodott és várt.

Nem tudta elfelejteni a vért, amely Maretti kocsijának csomagtartójából csepegett. Csak egy magyarázata volt: Rufus Maretti halott. Black hangja pedig azonos volt annak a férfinak a hangjával, aki Maretti néven jelentkezett telefonon.

Black megmozdult. Mormogott valamit és felnézett. Távoluló szeme Franco fegyverére tévedt. Káromkodott. Fel akart kelni, de csak a falnak tudott támaszkodni. Jobb kezével a Bernadelli után akart nyúlni, de keze lehanyatlott.

— A nappaliba — parancsolta Franco.

Black elrúgta magát a faltól. Részegen botorkált. Franco elhúzódott tőle, Black gyengeséget színlelt, de ő nem akart a játékba belemenni. Nem akarta, hogy lövésre kényszerítsék.

A nappaliban Black belezuhant egy karosszékebe, lábát kinyújtotta. Ránézett Francóra: — Kicsoda maga? — kérdezte. — Mit jelents ez? Tudja-e, mit művelhet egy ilyen ütéssel? Ezzel akár egy elefántot lete-ríthetett volna.

Franco hallgatott.

Black a nyakát masszírozta. Szeme semmi jót nem ígért. Égett a vágytól, hogy bosszút álljon, de a Smith és Wesson Franco kezében olyan érv volt, amellyel szemben semmit sem tehetett.

— Hol van Rufus? — kérdezte Franco.

— Az előbb még a fürdőszobában volt, nézzen utána — gúnyolódott Black.

— Ismerem magát — mondta Franco. — Maga Wingate fő bér-gyilkosa.

— Miket beszél itt összevissza? Úgy látszik, bezsongott. Ártalmatlan polgár vagyok.

— Még sohasem hallotta ezt a nevet, hogy Wingate?

— Wingate? Lehetséges. Egyik jó barátomat így hívják. Na és? Ezért igazán nem kellett volna leütnie.

— Ennél még többet is tehetek — mondta Franco hűvösen.

Black nyelt egyet. Megérezte Franco egyéniségének erejét, és helyzetét aggasztónak találta. Nemigen történt meg vele, hogy ilyen érzések kerítsék hatalmukba, most azonban annál jobban gyötörték.

— Meg akar ölni? — nyögött Black.

Franco lenézően mosolygott. Méltóságán alulinak tartotta, hogy erre válaszoljon. — Hol van Rufus? — ismételte újra.

— Miért tőlem kérdi?

— Maga tartózkodik a lakásában. Maga használja a nevét.

— Semmi ilyet nem tettem.

— Dehogynem. Telefonon.

— Csak az egyszerűség kedvéért. Mit mondtam volna? Ez volt a leg-egyszerűbb. Hiszen ez az ő telefonja, nem? — kérdezte Black.

— Én megmondom magának, mi történt. Maretti a maga biztonságát

veszélyeztette. Ezért meg kellett halnia. Arra számított, hogy én megjelenek itt, s megpróbálok Marettiből mindent kiszedni. Ezért megfordította a fegyvert. Tudni akarta, kinek dolgozom.

— Miket beszél! mormogott Black. — Semmit sem tudok semmiféle veszélyről, vagy Maretti haláláról. Hát minek néz engem?

— Gyilkosnak — mondta Franco.

— Ha ez így van, akkor átkozottul kevés tekintélyem van maga előtt — s ezzel újra a nyakához nyúlt. Megpróbálta mozgatni. Látható volt, hogy a karateütés nem múlik el nyomtalanul.

— Mit szól a feltevésemhez? — kérdezte Franco.

— Azt, hogy csupán feltevés, tiszta spekuláció. Semmi más.

— Mit akart itt Linda?

— Hé, maga aztán fene kíváncsi ember! Hagyja ki Lindát a játékból!

— A játékszabályokat én szabom meg! — mondta Franco. — Álljon fel!

— Egészen jól ülök — mondta Black.

Franco nekigyürkőzött. Black karszéke mögé lépett. Ekkor Black azonnal felállt, és kezét ökölbe szorította. — Mire készül? — kérdezte.

— Kivonom a forgalomból néhány órára — mondta Franco. Pontosan ez volt a szándéka. Úgy tűnt, hogy Black kikérdezésével csak az idejét pocsékolja. Black semmit sem fog mondani, ami őt magát vagy főnökét terhelne.

— Kíváncsivá tesz — gúnyolódott Black. — Hogyan csinálja ezt?

— Összekötözöm, mint egy csomagot — magyarázta Franco. Megfigyelte, hogy a függönyzsínorok kiválóan alkalmasak erre a célra.

— Most aztán elég — mondta Black. — Megbeszélhetjük a dolgokat. Nyilvánvaló, hogy akar valamit tőlem, én pedig magától akarok valamit. Úgy gondolom, hogy valahol a középúton találkozhatunk. Azt hiszi, hogy a markában vagyok. De téved. Vannak barátaim. Hatalmas barátaim. Olyanok, akik semmitől sem riadnak vissza.

— Maga fél — válaszolta Franco —, hiszen majd becsinál arra a gondolatra, hogy Wingate megtudhatná, hogy elbántam magával.

Black hallgatott. Mintha égne, állt volna szögletes koponyáján szőke bozóthaja. Szeme hidegen és gyűlölködve szikrázott. Franco megfeszítette izmait. Megtanulta, hogy az ilyen előjeleket komolyan vegye.

— Feküdjön a kanapéra, arccal lefelé — parancsolta Franco. Fonja össze a karját a hátán és semmi olyat ne tegyen, amivel felbosszantana.

Black gondolkodott. Aztán odament a kanapéhoz. Franco távolabb állt. Black hirtelen megpördült és artikulátlan üvöltéssel Francóra vetette magát.

Franco felkészült a támadásra. Egy oldallépéssel kivédte, felrántotta fegyverét és széles oldalával legkényesebb pontján találta Blacket.

Black estében magával rántott egy széket. Mozdulatlanul fekve ma-

radt. Mire magához tért, Franco beváltotta ígését. Úgy összekötözte Blacket, mint egy csomagot. Az dühösen tiltakozott, megpróbált kitörni béklyóiból. Arca eltorzult, a düh könnyei fénylettek a szemében.

— Vigyázat — szólt Franco — ezek igen alattomos csomók. Az a tulajdonságuk, hogy minden mozdulatnál szorosabbá válnak.

— Megöllek! — fulladozott Black. — Megöllek, esküszöm rá! Franco visszatette a hevederbe a Smith és Wessont. Black fölé hajolt és kiürítette zsebeit.

Egy csomag Tarey cigaretta, egy gusztustalan zsebkendő, két kulcs-csomó, egy öngyújtó, kevéske aprópénz, egy levéltárca, s egy kicsiny, zárt boríték — cím és feladó nélkül. Franco megszagolta a borítékot. A sárgás papír enyhe parfümillatot árasztott — határozottan édesanyja házi lekvárjára emlékeztette. Különös, még jól emlékezett a mirabellák illatára, de arra már alig emlékezett, hogyan nézett ki az édesanyja. Fehérvérűségben halt meg. Utána nővére, Louisa vezette apjuk háztartását.

Franco arca elsötétedett. Jelenlegi hivatása gyökereinek emléke súlyosan nehezedett rá. Ha apja nem a szakszervezet végrehajtója lett volna, s nem bukott volna el, akkor fia most feltehetően egy ügyvédi irodában ülne és kényelmesebb körülmények között szolgálná a jogot és igazságot.

Franco elképzelte, hogyan festene a neve egy fényes réztáblán. De nem sok értelme volt ilyen illúziókban ringatni magát, Jelenleg nem engedhette meg magának, hogy valódi nevén éljen a világban.

Franco lerázta magáról a kízó gondolatokat. — Egy hírecske Lindától — gúnyolódott. — Miért is? Hiszen itt járt. Megmondhatta, mi nyomja a szívét. A levélre tehát csak egy magyarázat van. Wingate írta. Vagy tévedek?

Franco már előzőleg benézett a hálószobába, és meglátta a szétdúlt ágyat; könnyű volt rá magyarázatot találni.

Black szeme szikrázott. — Nincs jogod a levelet felbontani! —

— Mi áll benne?

— Semmi közöd hozzá!

Franco elhúzta a száját. Feltépte a borítékot. Fehér kártya esett ki belőle. Zöld filctollal, nagy nyomtatott betűkkel egy nevet és címet tartalmazott. Semmi mást: Raymond Aldrich, Columbia Drive 118.

— Előkelő vidék — mondta Franco.

Black megpróbált kitörni, de azonnal visszahanyatlott. Szája nyitva állt. Hangosan nyögött. Franco lehajolt, hogy a csomókat kissé meglazítsa. — Megmondtam, hogy ne mozdult — szólt. — Raymond Aldrich. Ki ez?

Black nem válaszolt.

Franco zsebre vágta a kártyát és a borítékot, átkutatta Black levél-

tárcáját, s mivel semmi érdekeset sem talált, félredobta. Magához vette a kulcscsomót, ezen volt a Pontiac slusszkulcsa egy indiánfejjel.

— Még találkozunk — szólta, és az ajtóhoz sietett.

— Remélem is — nyögött Black —, s az lesz az utolsó órád.

Franco elhagyta a házat, átment az úttesten és bement a parkolóhelyre. Rufus Bonneville-je az utca felől teljesen fedezte. Senki sem volt a közelben, aki odafigyelt volna. Franco kinyitotta a csomagtartót és meglátta benne a holttestet. Megérintette a halottat.

A hullamerevség már beállt. Maretti már nem vérzett. A vér a csomagtartó egy mélyedésébe gyűlemlett fel, s onnan csöpögött az útra.

Franco bezárta a csomagtartót, megtisztította a kulcsot ujjlenyomatótól, majd a kesztyűtartóba helyezte a kulcscsomót. Aztán bemászott a Monzába és a Washington Parkba hajtott.

A Columbia Drive 118-as háznak keskeny, elegáns, magas ablakai voltak. Szabadon álló villa volt, mint a környékbeliek, azzal a luxussal, hogy saját kerttel rendelkezett. Fehér, magas oszlopok uralták a kolóniál stílusú középső szárnyat, amely hivatali előkelőséget sugárzott. Azonban a kerti kapu névtáblája jelezte, hogy itt magánember lakik.

Franco megnyomta a csengőt. A házitelefon kattant egyet, majd egy hang jelentkezett: — Tessék?

— Briggs — mondta Franco. — Mr. Aldrich-hoz szeretnék bemenni. Archie Wingate-től jövök.

— Kis türelmét kérem, uram. Megkérdezem, hogy Mr. Aldrich fogadja-e?

Alig egy perc múlva Franco megkapta a belépési engedélyt. Átszelte a kifogástalanul karbantartott előkertet. A ház bejáratánál ott állt az inas. Kopasz férfi volt, s ha nem lett volna ebben a tiszteletet parancsoló öltözkében, semmitmondó ember benyomását keltette volna.

Az inas magas, hűvös előcsarnokon keresztül vezette Francót a szalonba. A teraszajtó előtt egy férfi állt, háttal Francónak.

— Mr. Aldrich? — kérdezte Franco, amint hallotta az ajtó csukódását. A szalon elegáns volt, olyan, amilyen ehhez a házhoz illett. A bútorok a Regency-korszakból származtak, s nem látszottak utánzatnak.

Az ablaknál álló férfi megfordult.

Franco mintegy 45 évesnek nézte.

Raymond Aldrich karcsú volt és magas, arca keskeny sasprofil, s hozzá szűrés szemek. Olyan férfi arca volt ez, aki nem enged magával packázni. Franco hirtelen megbánta, hogy előzőleg nem szerzett be néhány információt erről az emberről. Azt sem tudta, miből él. Úgy tűnt, hogy megszokta a luxust, a kényelmet.

— Briggs, Briggs — ismételte a háztulajdonos. — Ezt a nevet először hallom.

— Akkor talán azért fogadott engem, mert Archie Wingate-tel összefüggésben mondtam ki ezt a nevet — mondta Franco. Feltűnt neki, hogy a házigazda nem kínálja székkel.

— Így igaz — mondta Aldrich.

Franco hallgatott. Sok mindent mondhatott volna, de a dolgok állását tekintve jobbnak látta, ha partnerét hagyja beszélni.

— Önnek olasz volt az édesanyja? — kérdezte Aldrich.

— Igen, uram.

Aldrich sóhajtott és fejét rázta. — Csodálom őket. Tudniillik az olasz anyákat. Derék asszonyok, kiválóan főznek, hűségesek, családszeretők. S mégis, ők szolgáltatják az emberiség alját, olyanokat, mint maga, maffiózókat, gangsztereket, ezek lettek országunk átkai.

— Nem hiszem, hogy az anyákon múlik, uram — mondta Franco.

Raymond Aldrich ellépett az ablaktól. Lassan odament Francóhoz.

— Hát akkor min múlik? Ezeknek a hitbuzgó nőszemélyeknek tudniok kellene, micsoda robbanószerkezet lakik kis porontyaikban. Miért nem tesznek valamit, hogy helyes útra tereljék őket?

— Nem egyedül az anyákon múlik. Talán azt veti a szemükre, hogy gyengédek a gyerekeikhez? — kérdezte Franco.

— Másnak képzeltem magát.

— Mégpedig?

— Nem tudom pontosan. Tényleg egyedül jött?

— Igen.

— Úgy látszik, Wingate igen biztos a dolgában.

— Mindig biztos a dolgában.

— Mondja meg neki, hogy a pénzt csak holnap este kaphatja meg. Francónak egy arcizma sem rándult. De hiszen ismeri Wingate-et. Súlyt fektet arra, hogy minden kellőképpen megalapozott legyen.

— Tulajdonképpen egyáltalán nem akartam fizetni — mondta Aldrich. — Miért is? Senki sem garantálja, hogy ez az egész nem ismétlődik-e meg. Ha tudtam volna, hogy Cindy mire képes, visszafogottabb lettem volna, ezt elhiheti nekem. Annak tudatában, amit Cindy velem tett, már nem tudom sajnálni, hogy ilyen vége lett.

— Most fizet először?

Aldrich összevonta a szemöldökét. Franco rájött, hogy kíváncsi kérdése leleplezheti. Aldrich felemelte a fejét. — Különös kérdései vannak.

— Azt akartam mondani, hogy a maga oldalán állok — mondta Franco.

— Mit jelentsen ez az ostoba trükk?

— Én nem dolgozom Wingate-nek. Én ellene dolgozom — magyarázta Franco. — Csak arra használtam fel a nevét, hogy bejussak Önhöz.

— Értem már — gúnyolódott Aldrich. — Tapogatózni akar, mi?

— Ismétlem, hogy nem ő küldött.

— Honnan tudja a címet?

Franco elővette zsebéből a kártyát. Aldrich elvette. — Ki írta ezt?

— Wingate, gondolom. A kártyát egy Louis Black nevű embernek szánták.

Aldrich elsápadt. — Louis Blacket mondott?

— Maga tudja, ki az?

Aldrich visszaadta Francónak a kártyát. Leült, kezével az inggalérjához nyúlt és halkán megjegyezte: — Elég ideje élek ebben a városban, hogy egyes neveket ismerjek. Jókat is, rosszakat is. De Black nem ezekhez tartozik. Ő külön kategória. Olyan fekete, mint maga a neve.

— A kártyának csak egyetlen jelentése lehetett — vélte Franco. — Blacknek az volt a megbízása, hogy önt meglátogassa.

— Nem is merek arra gondolni, hogy abból mi lett volna — vélte Aldrich. — Ha Black valakit meglátogat, legtöbbször egy halottat hagy maga után. Feltételezem, ezt ön is jól tudja.

— Igen, tudom.

Aldrich Franco arcába bámult. — Nem azért van maga itt, hogy engem megfélemlítsen? Hogy higgyem azt, Black vette kezébe a dolgokat. Ezzel akarnak fizetésre kényszeríteni!

— Wingate nem járna el ilyen körülményesen — mondta Franco.

— Igaza van — ismerte el Aldrich, és ajkába harapott. Izzadt. Arcára kiült a félelem, s ez sehogy sem illett büszke, arisztokratikus megjelenéséhez. Franco ekkor meglepő felfedezést tett.

— Wingate zsarolja magát. Ez valamiképpen összefügg Cindyvel. Maga megpróbált ellenállni. Megbízott valakit, hogy ölje meg Wingate-et.

Aldrich összereszt. — Miket beszél? — Nem vagyok én bolond! Wingate-nek a pestist és a halált kívánom ugyan, de eszembe nem jutna, hogy megtámadjam. Ez öngyilkosság lenne. Azonkívül etikai elveimmel is ellenkezne — tette hozzá kevés meggyőződéssel.

— Blacket egy időre kivontam a forgalomból. Be tudom bizonyítani, hogy gyilkos, s ezzel végleg rács mögé dugható — mondta Franco. — De még mielőtt ezt megtenném, az értelmi szerző kell nekem. Remélem, ezt megérti. Ha elpusztítom Blacket, akkor Wingate elveszít egy eszközt. Nem esne nehezebbre másikat keresni. Nekem nem Black kell, hanem Wingate.

— Nem tudom, miért, de kezdek hinni magának — mondta Aldrich lassan, s ezen ő maga is csodálkozott.

— Ez jó. Előbbre visz minket. Gondolom, egy hajóban evezünk — válaszolta Franco.

— Ne olyan sebesen — fékezte le Aldrich a látogatót, és a székre mutatott. — Üljön le, kérem. Nem tudom, mit kezdjek a nevével. Kicsoda maga? Kinek dolgozik?

Sajnálom, erre nem adhatok pontos választ.

Álnéven dolgozom, s az a megbízatásom, hogy Wingate bűnös praktikaíit felfedjem, s őt magát kivonjam a forgalomból.

— Maga megbolondult — szólt a magát Aldrich. — Ezt egyetlen ember nem teheti meg.

— Nem vagyok egyedül — Franco mosolygott.

Aldrich az ajkába harapott. Ezt elég gyakran tette, s ezzel elárulta, mennyire fél. Azután ezt mondta: — Meg kell kísérelnem. Nincs veszíteni valóm. Magára építek. — Francóra nézett. — Igen, zsarolnak. Mégpedig Wingate. Nem is tagadja. Fotói vannak rólam és Cindyről, igen egyértelmű helyzetekben. Százezer dollárt követel értük.

— Mikor követelte ezt a pénzt?

— Jóval Cindy halála előtt, vagy két hete — mondta Aldrich. De én kinevettem. Tudja, özvegy vagyok. Persze nem lenne hasznomra, ha ezek a képek megjelennének rólam. Az emberek azonban inkább nevetnének rajta, nem lepődnének meg különösebben. Elhatároztam, hogy nem fizetek. De ez most megváltozott. Nem kell mondanom magának, hogy miért.

— Ertem — szólt Franco. Hirtelen felvillant benne, micsoda ördögi távlatok nyíltak Wingate számára Cindy halálával — Wingate azt a lát-szatot akarja keltetni, mintha Cindy őnt zsarolta volna, s mintha ezért kellett volna meghalnia.

— Pontosan — bólintott Aldrich. — A rendőrök egyszerűen és egyenesen gondolkoznak. Cindy halála arra a gondolatra fogja őket vezetni, hogy azt a férfit gyanúsítsák, akit a lány ilyen fatális helyzetbe sodort.

— Nem bizonyíthatják magára a bűncselekményt — mondta Franco.

— Persze, hogy nem. De mit tegyek, ha Wingate ilyen „bizonyítékokat” szolgáltat nekik? Én nem bírok el vele, nem, ezen a területen nem.

— Aldrich ezt keserűen mondta. — Ezért inkább fizetek.

— Nem!

— Azt hittem, segíteni akar nekem — mondta Aldrich,

Franco megvakarta az állát. — Éppen azon vagyok — mondta. — Maga lőtt Wingate-re, vagy megbízott ezzel valakit?

— Nem.

— Azt kérdelem magamtól, ki tehetette és miért? — tűnődött Franco.

Az ajtóban felbukkant az inas.

— Két úr van itt, uram — jelentette. — Ők is Mr. Wingate-től jönnek.

— Megmondta nekik, hogy már van egy vendégem? — kérdezte Aldrich.

— Nem, uram.

— Jól van. Nem szabad megtudniuk. Tartsa fel őket még néhány percig...

Aldrich üzötten körülnézett. Aztán egy ajtóra mutatott, amely a

szomszédos szobába vezetett. — Álljon oda, mögé — kérte. — Hallgassa meg, mit akarnak tőlem ezek az urak.

Bert Cramer 27 éves volt, pénztáros a Top Five-ban. Jó nevű angol családból származott. Csak néhány éve vándoroltak be az Államokba. Narkós volt, s így került Wingate környezetébe.

Albert Morani 31 éves volt. Ő is a Top Five-ban dolgozott mint bár-mixer. Akár Bert Cramert, őt is arra használta fel Wingate, hogy időnként kényes feladatokkal bízza meg.

Cramer és Morani nagyon hasonlított egymásra. Hajuk sötét volt, karcsúak és szinte egyforma magasak voltak. Külsőleg csak abból állt a feltűnő különbség, hogy Bert Cramer angolosan konzervatíván öltözködött, Morani pedig a tarka színeket kedvelte.

Cramer beszélt, Morani pedig asszisztált.

— Tudja, hogy miért jövünk, uram — mondta Cramer udvariasan.

— Még nincs meg a pénz. Még nincs — mondta Aldrich.

— Ez, attól tartok, egyáltalán nincs így — Wingate-nek — mondta Cramer. Azt híresztelték róla, hogy még akkor sem vesztí el jó modorrát, ha fenéken rúgják.

— Nem tudok rajta változtatni. Kérjenek tőle halasztást — mondta Aldrich. — Vagy nem, hagyják ezt. Beszélek vele. Felhívom.

— Csak néhány apróságra kell figyelmeztetnünk, uram — mondta Cramer. — Barátom, Al be tudja bizonyítani, hogy Cindy megpróbált magától egy csomó pénzt kicsikarni. Vajon mit szólna ehhez a rendőrség? Cindy Bell tragikus halála különös jelentőséget adna ennek a ténynek, nem gondolja?

— Ki hinne a maga barátjának? — gúnyolódott Aldrich. — Fogadok, hogy több priusza van, mint pattanás az arcán.

— Így ne beszéljen vele, uram — figyelmeztette Cramer. — Al nagyon érzékeny természet. Nem szereti, ha nevetnek rajta, igaz-e Al?

— Igazad van, Bert — szólt Morani.

— Látja — vélte Cramer —, a főnök tartott tőle, hogy nem fizet. Azal bízott meg, hogy egy utolsó haladékot adjunk magának, s egyben figyelmeztessük, mi lesz magával, ha így folytatja. Al rögtön bemutatja magának.

— Al Morani kihúzta kezét a zsebéből. Kézfejjén éles szögekkel kivert fémgyűrű feszült, ezzel bárkit agyon lehetett ütni. Aldrich felugrott és kezét ökölbe szorította. — Meg ne kíséreljek, hogy hozzám nyúljanak! — kiáltotta. Tudta, milyen páni félelem vesz erőt rajta, s szégyellte magát „Briggs” előtt. De nem tudott uralkodni magán. Rosszul lett attól a gondolattól, hogy a két gengszter képes lenne az arcát eltorzítani.

— Nézze, Aldrich — gúnyolódott Cramer — igazán nehéz dolgunk

van magával. Végül is mindenben megegyeztek. Mr. Wingate igazán jó ajánlatot tett magának. Hajlandó — mintegy baráti gesztusként a képeket eladni magának, nehogy a rendőrség arra a gondolatra jusson, hogy maga a gyilkos. Mr. Wingate úgy véli, hogy a százezer dollár megfelelő összeg ezért. Csodálkozom, hogy ön ezt másként látja.

— De hiszen mondtam már, hogy fizetek. Maguk is, én is tudom, hogy nem öltem meg Cindyt. De ezt mellőzhetjük, végül is nem az igazság felderítése a cél, hanem az, mit tehetek, hogy ne szerepeljek az újságok címlapján.

— Ezt igazán csodálatraméltó éleslátással ismerte fel — vigyorgott Cramer. — Úgy gondolom, most elbúcsúozhatunk. Fogjál kezét Aldrich úrral, Al.

Alfred Morani előrelépett. Erős, sárga fogsorát villogtatta.

— Ne! — ordított Aldrich és hátrálva menekült a bármixer elől. Védekezően felemelte a kezét, de Morani felfelé lendített ökle talált egy rést az arcán. A boxer irgalmatlanul végigsúrolta Aldrich arcát. Aldrich ordított a dühtől és a fájdalomtól, és a földre rogyott.

— Beszélje meg a főnökkel a következő határidőt, akkor viszontlátjuk egymást — mondta Cramer, és Moranival az ajtó felé indult. Az ajtó kinyílt. Felbukkant az inas. Kerekre nyílt szemmel bámulta a földön fekvő, vérző gazdáját. Elállta a férfiak útját: — Stop! Hívom a rendőrséget! — kiáltotta. — Megtiltom, hogy elhagyják a házat!

— Adj neki is egy kis kóstolót, Al — mondta Cramer vidáman. Morani ütött. Az inas nyögve a földre roskadt, a két férfi pedig elhagyta a házat.

Franco belépett a szalonba.

Raymond Aldrich közben felkelt. A tükör előtt állt és vérző arcát tapogatta.

— Ezek a disznók — mormogta. — Ezek a disznók! — De maga igazán segíthetett volna. Miért nem lépett közbe?

Franco az inához ment és felsegítette. — Azzal mindent elrontottunk volna — magyarázta.

— Értesítsem a rendőrséget, uram? — kérdezte az inas reszketeg hangon. Az állán érte az ütés, bőre felszakadt, de nem vérzett.

— Ne, az Isten szerelméért, semmi esetre sem! — mondta Aldrich. — Lásza el a sebet, Howard. Én most nem törődhetem magával. Később beszélünk az egészről.

Az inas visszahúzódott.

Aldrich zsebkendőt vett elő nadrágzsebéből, felitatta a vért, és vállát megvonva így szólt: — Fizetni fogok. Mit is tehetnék egyebet? Wingate-tel nem lehet kikezdeni. Tudom, mit akar nekem mondani. Csáljam lépre, nem igaz? Elkaphatnánk az embereit a pénz átadásakor. De

mit nyernénk vele? A két férfi nem mártaná be Wingate-et, ő pedig tagadná, hogy köze van az ügghöz. Nála vannak a képek. Megvannak a bizonyítékok. Kiszolgáltattam magam neki.

— Én másképpen látom a dolgot — magyarázta Franco. — Most elmondom magának, mit fogunk tenni, hogy kivonjuk Wingate-et a forgalomból. Ha velem játszik, jó esélye van rá, hogy ne szerepeljen az újságban a neve.

Franco a 107. utcához hajtott.

Maretti lakásának ajtaját csukva találta, úgy, ahogy otthagyta. Belépett a lakosztályba. Épp a megfelelő időben érkezett.

Louis Black nem törődött Franco figyelmeztetésével és megpróbált béklyóitól megszabadulni. A csomók eközben annyira összeszorultak, hogy félő volt, leáll a vérkeringése. Franco lazított Black kötésén, de nem oldozta ki. Black szeme a düh könnyeivel telt meg. — Azt akard, hogy megdögöljek? — jajgatta.

— Ellenkezőleg. Visszajöttem volna akkor? — kérdezte Franco.

— Nem tudom, hova soroljalak. Mi a terved, ki vagy te?

— Ismétlem — mondta Franco, és felegyenesedett —, itt én kérdezek.

Black nyitott szájjal lélegzett. Kínos órák álltak mögötte. Lassú, fájdalmas halálfélelemben teltek órái. Idegei felmondták a szolgálatot.

— Ez kínzás — panaszkodott.

— Én gyűlölöm ezeket a dolgokat — mondta Franco. — Ha rám hallgatott volna, most nem lennének ilyen fájdalmai.

— Te nem vagy zsaru. Ha az lennél, régen értem jöttek volna — döbönt rá Black.

Franco leült. — Megtaláltam Marettit — mondta.

Black behunyta szemét. Hallgatott.

Franco is hallgatott. Egy óra ketyegett valahol. Az utcáról felhallatszott egy autó nyikorgó fékezése. Majd dühödő dudálás következett. Black felnyitotta szemhéját. Francóra nézett. Franco látta, mi megy végbe Blackben. Nem volt várható, hogy bevallja a gyilkosságot, de valószínűleg megpróbálja magát a dologból úgy kihúzni, hogy elárul néhány információt, amelyeket különben megtartott volna magának.

— Várok — szólt Franco türelmesen.

— Mit akarsz tudni?

— Wingate-ről mindent! — mondta Franco.

— Téged Gonella fizet?

— Itt én kérdezek — válaszolta Franco türelmesen.

— Archie újjazdag. Olyan ember, akinek szó szerint minden sikerül. Horgára akadt az igazi aranyhal, tudod, hogy van ez. Babs Gonella, ez volt annak idején az év szenzációja. Ezzel a nővel mint feleséggel az

oldalán minden sikerül neki. Most már másként állnak a dolgok. Túlfeszítette a húrt.

— Tényleg? — kérdezte Franco. Hangja nem árult el érdeklődést, bár teljesen éber volt.

— A legtöbb fickó Archie-ben a maffia emberét látja. Pedig nem az. Ő csupán abból profitál, hogy apósa révén a társasághoz tartozónak tekintik.

— Tovább — szólta Franco.

— Mindent elmondtam már. Archie-nek van egy egészen különleges játékkaszinója. A kerületi maffiának ezért rendszeresen leadja a sápot. Óriási pénzeket keres a klubbal. Ebben a városban annyi a dúsgazdag ember, hogy csak na, s mind szenvedélyes játékos.

— Nem ez az ő fő bevételi forrása — vélte Franco.

Black felbámult a mennyezetre. — Ezek az emberek megkapják, amit keresnek — mondta. — Valamilyen kis libával szerelembe keverednek, aztán csodálkoznak, ha pikáns fotók készülnek róluk. Az ilyesfajta képek drágák, azt tudod, ugye?

— Gonella is benne van a dologban?

— Archie reklámnak használja. Átkozottul hasznos számára, hogy Don Bruno veje. De az utóbbi időben problémák adódtak.

— Mégpedig?

— Csak gondolkozz! A maffia tényleg sok mindent megtett Archie-nek — mondta Louis Black. — És miért? Csupán azért, mert Archie feleségül vette Babsot. De mit tett Archie a maffia érdekében? Jóformán semmit. Aprópénzzel szűrta ki a szemét, alkalmasint néhány barátságos szó, egy-egy tipp vagy információ — ez minden, több sohase volt. Archie céltudatosan kibővítette befolyását a körzetben. Valamint a jövedelmét is. Van egy újfajta zsarolási módszere, azzal százezreket keres. Calumet City dollárcápája lett. Komolyan gondolod, hogy a maffia megengedné ezt? Én megmondom neked, véleményem szerint ki lőtt Archie-ra. A maffia emberei. Vagy figyelmeztetni akarták, vagy pedig kinyírni.

— Van bizonyítéka az elméletére?

— Bizonyítékok! — morogta Black lenézően. — Ezt meg hogy képzeled? Itt hallok egy apróságot, amott valami mást, s végül az egész teljes képpé formálódik. Ez minden.

— Tudja már Archie, hogy hajtóvadászat indul ellene? — kérdezte Franco.

— Nem.

— Nem tudom elképzelni, hogy Gonella el akarná pusztítani a vejét. Hiszen ezzel saját lányát tenné tönkre — mondta Franco.

— Én nem hiszem, hogy Archie-t ki akarják vonni a forgalomból. Csak be akarják határolni működési területét. Nem akarják, hogy Calumet City királya legyen. Erre mások aspirálnak. Nem. Archie-nek fo-

galma sincs róla, hogy mi vár rá. Ha valaki örökké eredményeket ér el és sohasem bukik le, akkor fennhéjázóvá válik. Hibátlanak tartja magát. S ilyenkor senkinek sincs bátorsága, hogy figyelmeztesse. Olyan ember, aki azt hiszi magáról, nincs szüksége jó tanácsra. Szupernek tartja magát, megtámadhatatlannak, a teremtés koronájának.

— S ennek ellenére neki dolgozik?

— Én nem törődöm ezzel. Én mindig találok munkát — mondta Black.

— Lehet, hogy többet nem.

— Ki akarsz készíteni?

— Kivonlak a forgalomból, ez minden — mondta Franco.

— Ez nem tisztességes. Én mindent elmondtam, megpróbáltam segíteni neked — panaszkodott Black.

— Tudja maga egyáltalán, hogy mi az, hogy tisztességes? — kérdezte Franco. Megrázta a fejét, és felkelt. — Kevés értelme van magával erről beszélgetni. Tudom, hogy maga ölte meg Maretit. Ezért lakolnia kell.

— Maretti gyilkos volt. Megölte a kicsikét, Cindy Bellt.

— Tudom.

— Mit csináltál a címmel, ami a borítékban volt? — kérdezte Black gyanakodva.

— Meglátogattam azt az embert. Meg van elégedve?

— Oldozd le a köteleimet.

— Franco a telefonhoz lépett. Amikor Warner titkos számát tárcsázta, a készüléket a hátával eltakarta. A magnószalag válaszolt. Franco letette a hallgatót és az ajtóhoz ment. — Éltart egy ideig, míg újra foglalkozom magával — mondta. — Remélem, megtanulta, hogy ne próbálja meg kioldani a köteleiket.

— Miért nem töltjük együtt az estét? — kérdezte Kemal Maffet, és csodálattal bámulta Linda Dorseyt. Mellette ült a bárszéken a hotelben. Linda egy Martinit szopogatott. A jóképű, sötét szemű Maffet pedig tiszta bourbont ivott, ezzel is kimutatván, hogy vallása előírásait igen nyagvonalúan kezeli.

Linda nevetett. — Hiszen alig ismerem. Csak a keresztnévét árulta el nekem pár perccel ezelőtt. Nem volna illendő, hogy ilyen hamar barátságot kössék egy ismeretlennel.

— Ó, nem vagyok én akárki — jelentette ki Kemal Maffet mosolyogva. Fehér estélyi zakóban volt. Keményített fehér inge briliánsombokkal ékeskedett.

— Ezt könnyű mondani!

Linda melléje ült a bárszékre, látszólag véletlenül. A férfi azonnal beszélgetni kezdett vele, és meghívta egy italra. Linda elmesélte neki,

hogyan modell, és hogy az ügynökség ebben a hotelban szállásolta el. Kemal Maffet fekete szemének csillogása elárulta, hogy elragadónak találja Lindát, s nem egykönnyen fog tőle elszakadni.

— Színházba mehetnénk — javasolta.

— Maga még nem ismeri Chicagót. Ami látványos, arra a jegyek régen elkeltek.

— Maga pedig nem ismeri Kemal Maffetet. Ami látványos, oda be is fogják engedni.

— De nem lehet.

— Miért nem?

— Programom van.

— Mondja le. Adjon nekem egy sanszot — mondta Kemal Maffet, és ahogyan nevetett, kilátszottak hófehér, makulátlan fogai. Tudta, hogy milyen hatással van a nőkre, és ennek megfelelően viselkedett.

— Ó, ezt nagyon nehéz magának megmagyarázni. Én nem egy férfival találkozom, hanem egy „szóval” — mondta Linda.

Maffet csodálkozva vonta fel szemöldökét.

— Egy szóval? — ismételte.

— Igen, egy jelszóval. Aki ismeri és megnevezi, azt beengedik egy klubba. Van egy titkos szenvedélyem, tudja. Szeretek játszani. Van Chicagóban egy klub, ahová nem akárki léphet be, csak válogatott személyiségek. Akik ismerik a jelszót.

— Én is szeretek játszani — mondta Maffet. — Miért nem engedi meg, hogy elkísérjem?

Két órával később Linda és Maffet belépett a Top Five klubba. A központi terem még nem árulta el, hogy itt főként szenvedélyes játékosok gyűlnek össze. Csillogó diszkónak volt berendezve, sok fantáziával, és még több fényeffektussal. Itt volt a felső tízezer. Akadt néhány hátsó szoba is, luxuskivitelben persze, azok számára, akik szerencsét akartak próbálni.

A légkör határozottan oldott és, vidám volt. Kitűnő kiszolgálás, a bársony ülőgarnitúrák minden kétséget kizáróan kényelmesek. A táncoló hölgyek a legújabb divathóbortnak hódoltak. A legtöbb ember ismerte egymást. Az egész teremben valami vibráló feszültség uralkodott.

Linda táncolt kísérőjével, aztán az egyik játékszobába mentek. Kemal nyert, Linda veszített.

— Inkább színházba kellett volna mennem — szólt Linda, mikor taxin a hotel felé hajtottak.

Maffet nevetett. Kivett zsebéből néhány bankjegyet és Linda ölébe dobta. — Vegye csak el. Nekem elég van belőle.

— Linda tágra nyitotta szemét. — Ezt nem mondja komolyan. Nem fogadhatom el.

— Vegye csak el. Nem hoztam magának szerencsét, legalábbis a játékasztalnál, s ezt jóvá akarom tenni — magyarázta Maffet.

— Nem, semmi esetre sem. Hiszen ez sokkal több, mint amennyit elvesztettem — hárította el Linda.

— Ne keresse magát — szólt Maffet, Linda estélyi táskája után nyúlt és belétömté a pénzt. — Ez a magáé.

— Maga a legbolondosabb ember, akivel valaha is találkoztam — sóhajtott Linda. Érezte, hogy beleszeretett Maffetbe. Könnyű kis spicce volt, s örült annak, hogy ez az este Maffettel ígéretes.

— Az én lakosztályomban zárjuk az estét pezsgővel és kaviárral — mondta Kemal. — Remélem, szereti a pezsgőt és a kaviárt.

— Miért is ne? Hiszen szabad országban él.

— Nem, ezt nem lehet. Még ihatunk valamit a hotelbárban, de aztán vége — mondta Linda. Tisztában volt vele, hogy a taxisofőr minden szót hall. Ez később hasznára válhatott, ha a sofőr bizonyítja, hogy tartózkodóan és hölgyhöz illő módon viselkedett.

Fél órával később Maffet lakosztályában ültek, egy kicsiny brokáthuzatú szófán, és élvezték az ingyencfalatokat. Linda kissé ideges volt. Wingate azt akarta, hogy az általa bérelt szobában szerettekezzenek. Ott a fényképész már megtette a szükséges előkészületeket. Itt azonban nem lehetett lehallgatni, kilesni a pázszorórát.

Lindának eszébe jutott, hogy ennek is megvan a maga előnye. Éppen azért, mert Kemalt rokonszenvesnek és vonzónak találta, viszolygott attól, hogy törbe csalja. Még gondolkodni akart a dolgon, mikor a fiatalember karjába zárta. Megpróbálta megcsókolni, de Linda ellenkezett, és hirtelen elhatározással felállt.

Kinyitotta díszes kis retiküljét, Kemal lába elé szórta a pénzt, és dühösen így szólt: — Most már tudom, miért adta nekem a pénzt. Füttyölök rá! Nem vagyok gazdag, de nem adom el magam!

Kisuhant a szobából, mint egy sértett királynő, és érezte, hogy megfélelően viselkedett. Amikor néhány perccel később kopogtak az ajtaján, tudta, Kemal az, hogy bocsánatot kérjen. Minden a terv szerint folyt.

— Szerelmes vagyok magába — mondta a férfi, mikor belépett a szobába. — Nem tudok rajta változtatni. A pénzt pedig tökéletesen félreértette, szavamat adom rá.

Linda nevetett. — Nem kellett volna rögtön felfortyannom, mondta sajnálkozva. — Talán azon múlik, hogy olyan szigorúan neveltek. Vagy azon, hogy a legtöbb férfi azt gondolja, egy modellt csak kurva lehet. Mindenesetre szuperérzékeny vagyok, ha ebben az irányban gyanút fogok.

— Nem vagyok angyal — közölte Kemal —, szeretem a nőket, ezt nem is titkolom. De azokat is tisztetem, akik könnyű életűek, akik szeretik a szórakozást, és nem rémülnek meg rögtön, ha az ember kissé rámenős. Nem vagyok moralista. Nem fekszem le mindenkivel, akit meg-

ismerek. Ha tehát inkább csak beszélgetni kíván velem, akkor örömmel rendelkezésére állok.

Ezután pezsgőt rendelt. A pincér meghozta. Kissé később táncolni kezdtek. Egy órára rá már csókolóztak. Ami azután történt, pontosan egyezett Linda Dorsey megbízatásával.

Csak hogy régesrég elfelejtette a megbízatást. Kissé becsípett és nagyon szerelmes volt. Mikor Kemal otthagya, szomorú lett. Elszunyókált az ágyon. Zajra ébredt, ismerte a férfit, aki a szobában áll. Louis Black volt az. Louis, a gyilkos.

*

Linda hirtelen teljes éber lett. Nem tudta, meddig alhatott. Gyorsan az órára nézett, s látta, hogy Kemal csak félórája távozott tőle.

— Minden rendben? — akarta tudni.

Meg volt róla győződve, hogy Black látogatása a fényképésszel függ össze. Más lehetőség eszébe sem jutott.

— Igen, úgy gondolom — mondta Black.

Kesztyűben volt és sportöltözékben. Hatalmas, fekete napszüvegében különösen fenyegetőnek hatott.

— Nem volt egyszerű, hogy ebbe a szobába átcsaljам — mondta Linda. Rádöbrent, hogy nagyon gyorsan beszél. Mitől félt? Hiszen betartotta Wingate előírásait. Meg lehetett elégedve a munkájával.

— Igazán kincset ér. Remélem, sohasem tudja meg, milyen szerepet játszom ebben a dologban. Ez átkozottul kellemetlen lenne számomra.

Black az ágya felé jött. Linda gyorsan magára húzta a takarót. Fel nézett Blackre. Miért nem vette le azt az átkozott napszemüvegét?

— Hallottad valaha a Briggs nevet? — kérdezte Black.

— Lehetséges. Mi van vele?

— Tudnom kell, hol találom. Hülyét csinált belőlem, és túl sokat tud, amiről nem kellene tudnia. Komolyan mondom, képes volt rá, hogy leteperjen és megbéklyózzon. Szerencsém volt, hogy a főnök nem tudott elérni, és elküldte Cramert, nézze meg, mi van velem. Bert aztán kiszabadított,

— Én nem ismerek semmiféle Brigget.

— Kár — mondta Black, és szorosabbra húzta kesztyűjét.

Linda hirtelen a meleg ágyban is vacogni kezdett. Black fellépése és mozdulatai iszonyatosak voltak. Linda már sejtette, hogy mégsem a fényképezés miatt jöhetett; ez szakembereknek való munka volt, s nem vágott Black profiljába.

— De hát mi történt, mit akarsz? — kérdezte, és mosolyt erőltetett arcára. — Nem tudod elfelejteni a mi kis délutáni kalandunkat?

Linda a délután folyamán átvitte Blacknek a borítékot, a főnök kívánsága szerint. Ott, Maretti lakásában aztán Black erőszakoskodni kezdett Lindával.

Linda alig védekezett, mert félt tőle. Talán azért is, mert úgy gondolta, hasznos lehet egy olyan kaliberű ember barátsága, mint Black.

— Ez a Briggs ott volt a közelben, amikor elhagyta a lakást — mondta Black.

— Hogy néz ki?

— Amerikai olasz típus. Eléggé magas. Karcsú. Olyan férfi, akit észrevesznek a nők.

— Sajnálom, de nem láttam.

— Én pedig hüvösre kell hogy tegyelek — mondta Black.

Linda nehezen nyelt. Ijedtsége azonban nem volt olyan mélyreható, mint azt Black szavai kiválthatták volna. Hiszen nyilvánvalóan csak viccel. Miért is ölné meg? Nem szolgáltatott okot rá. Linda megtette, amit Archie tőle kívánt — méghozzá rekordidőn belül.

— Hagyd ezt a hülyeséget — szólt —, ilyenkor éjjel nincs kedvem komédiázni.

— Én nem hülyéskedem — válaszolt a gyilkos.

Linda Black szemébe meredt. Azon töprengett, miért lett egyszerre olyan nyugodt. Ez képtelenség volt. Vajon minden ember így érez, amikor közeledni véli végőráját?

— De miért? — csak ennyit kérdezett.

— Nem szeretek locsogni. Főként nem a megbízásaimról, ezt jól tudod — mondta Black. — De nálad kivételt teszek. Ma délután együtt voltunk. Fantasztikus félóra volt.

— Miért? — ismételte Linda.

— A főnök így akarja — mondta Black. Cindy dolga ötletet adott neki. Manapság egyre nehezebb a pikáns képekért magas árat kapni. Akkor már jobb ennél, ha gyilkosságot kenhetünk rá valakire.

Linda szeméről leesett a hálóg. Úgy kellett festenie a dolognak mintha ő Kemal Maffet áldozata lenne. Maffet minden bizonnyal fizetne. Külföldi, és nem keveredhet gyilkosság gyanújába.

— Te bolond vagy, ugyanolyan bolond, mint Archie — nyögte ki Linda. — Kemal híres ember. Gazdag. Akármelyik lányt megkaphatja.

— Nem mindegyiket — ellenkezett Black. — Ivott, ugyanúgy, mint te. Te nem engedted a közeledbe, erre erőszakot alkalmazott, s utána pedig megölt.

— Ezt senki sem hiszi el nektek.

— Fogalmad sincs, hányszor esik meg ilyesmi az életben — szólt Black.

Linda kinyitotta a száját. Kiáltani akart, de Black villámgyorsan reagált. Kesztyűs kezét szájára szorította, s visszanyomta a párnák közé.

— Ne csináld ezt, te lány — szólt. — Ez nem használ neked. Engem pedig csak felbosszantasz.

Linda villámgyorsan megfordult, és kiugrott az ágyból. Meztelen volt és mozgékony. A halálfélelem szárnyakat adott neki. Black azonban ki-

tűnő reflexekkel, rutinnal és erővel rendelkezett. Rávetette magát és Linda nyaka köré fonta ujjait. Linda nyögött. Lábával kalimpált. Szeme kimeredt üregéből. Érezte, ahogyan a kegyetlen ujjak bezárulnak nyaka körül.

Már nem kapott levegőt.

Ekkor felrántották az ajtót.

Néhány férfi rontott a szobába. Elrántották Blacket, még mielőtt védekezni tudott volna. Miután „Briggs” elvette tőle Bernadellijét, fegyver nélkül jött a hotelbe. Úgy gondolta, Lindával szemben erre nem is lesz szüksége. A férfiak megjelenése minden képzeletét felülmúlta. Csak egyetlen magyarázatot talált:

— Briggs — mondta Black.

Szinte akarata ellenére csúszott ki a száján ez a név. A férfiak talpra rántották, s arccal, kezét feltartva a falnak taszították. Fegyvert kerestek nála.

— Mit jelentsen ez, a fenébe is — kérdezte dühödten. — Mit képzelnék?

Linda egy perce elvesztette eszméletét, most újra magához tért. A férfiak az ágyra fektették és betakarták. Egyikük a pulzusát tapogatta. Linda zokogni kezdett. — Meg akart ölni, meg akart ölni... — dadogta egyfolytában.

— Hülyeség — ellenkezett Black, és megfordult. — Csak egy kissé meg akartam leckéztetni. A barátnőm ugyanis. Ma délután még velem feküdt le, ma este pedig már egy arabbal kezdett ki. Ettől begurultam, s kissé keményen bántam vele ...

— Hazudik. Meg akart ölni — mondta Linda, és nehezen szedte a levegőt. Most már felfogta, hogy menekülnie kell, ha nem akar újra Wingate céltáblája lenni. — Mindent elmondok — bizonygatta, és fájós nyakát masszírozta. — Gondom lesz rá, hogy Louis és Archie megkapják, amit megérdemelnek.

*

— Megengedjük neked, hogy Calumet Cityben működjél — mondta Bruno Gonella. Arca eltűnt fekete Havanna szivarjának kékes füstje mögött. — Nem mondhatnám éppenséggel, hogy ezt a mi előzékenységünket különös bölcsességgel fizetted volna vissza.

A két férfi egymással szemben ült, Gonella dolgozószobájában. Egyedül voltak. A kertre nyíló ajtó nyitva állt. Behallatszott a madarak csivitelése, s a közeli utca motorzaja.

Archie Wingate hideg tekintettel mérte végig apósa kerek, simára borotvált arcát. Archie számára Gonella a „múltat” jelentette. Don Bruno szerinte az első „úttörőkhöz” tartozott. Gonella megkísérelte ugyan, hogy alkalmazkodjék a komputerkorszakhoz, de lényegében véve még mindig a húszas évek, az „aranykor” játékszabályai szerint dolgozott.

Don Bruno rendben tartotta ugyan körzetét, de keveset tett azért, hogy kiaknázza azokat a fantasztikus lehetőségeket, amelyek itt adódtak volna.

— Új jövedelemforrásokat nyitottam meg — mondta Archie Wingate. — Ezek milliókat hoznak nekem. Ebből a te lányod is hasznot húz.

— Én nem így látom a dolgokat — vélte Gonella. — A kalandjaidat még elnézem neked, de a külön útjaidat nem. A mi köreinkben nem ajánlatos túl ismertté válni. Te azonban az lettél. S a baj az, hogy eközben melledre tűzöd a mi emblémánkat! Amit te követesz el, ránk hullik vissza!

— Ha ez valóban így van, sajnálom.

— Mégis örülsz annak, hogy így mennek a dolgok. Engem ezért a Commissione elé idéztek. Barátaim nem hajlandók tovább veled szemben toleranciát tanúsítani.

— Tolerancia, ha már ezt a szót hallom — dühödött fel Wingate. — Én fizetek. Méghozzá sokat.

— Amikor megkaptad a körzetet, jövedelmed százaléka szerint állapodtunk meg. Vettük magunknak a bátorságot, ellenőriztük bevételeidet, és megállapítottuk, hogy alaposan átráztál minket.

— Talán a könyvelés hibája, majd utánanézek — ígérte Wingate.

— Mi van Blackkel?

— Letartóztatták. Egy kis baleset. De Black kitart amellett, hogy csak meg akarta leckéztetni a leányzót. Közben én majd kivonom a kisikét a forgalomból.

— Nagyon komoly dolgot kell veled közölnöm, Archie — mondta Gonella. — A klubodat bezárjuk. Még ezen a héten. Megegyeztünk, hogy megvonjuk tőled a támogatást.

Wingate pislogott. Fejét félrehajtotta. — Úgy látszik, nem jól hallok — mondta. — Hiszen te nem vagy Isten. A barátaid sem azok. Ti nem tilthattok meg nekem semmit, és nem is zárhatjátok be a klubomat.

Gonella fáradtan mosolygott. — Nagyon jól tudod, hogy mit tudunk megtenni — válaszolta türelmesen.

Wingate ajkába harapott. Hamar átfutotta gondolatban a dolgot.

— Nem hagyom, hogy tönkretegyék az üzletemet. Nagyszerűen jövedelmez. Ha nem vagytok megelégedve a pénzzel, megemelhetjük az összeget, ezt megbeszélhetjük. De nem hagyom magam elkergetni.

Eppen olyan hatalmam van ebben a városban, mint neked, vagy másnak. Ami pedig Calumet Cityt illeti, hát az én befolyásom itt nagyobb, mint a tiéd. Én nem vagyok egyedül. Rajtam keresztül sok ember jut pénzhez. Persze nem bízhatok meg ezekben a fickókban, de vannak tettekre kész testőreim, akik felveszik a versenyt a ti gorilláitokkal. Mi a terved? Hadat üzensz nekem? Ezt nem hiszem el. Ez ellenkezne a játékszabályokkal és a tradíciókkal. A lányod az én feleségem!

— Erre nem kell emlékeztetned. Éveken keresztül ez volt cselekedeteim kiindulópontja. Te ezzel szemben sohasem voltál tekintettel semmire. Ennek most vége.

Archie felemelkedett. — Tehát háború?

— Ez rajtad múlik, fiam — válaszolta Gonella nyugodtan. — Én csupán közöltem veled, hogy a Commissione bezárja a klubodat. Később majd újra megnyitjuk, de saját kezelésben. Ha van eszed, lehetőség nyílik majd, hogy te legyél a vezetője.

— Alkalmazottja legyek a maffiának — gúnyolódott Wingate. — Köszönöm szépen! Nagyon jól érzem magam mint önálló ember, s ezen nem szándékozom változtatni.

— Kapsz huszonnégy óra gondolkodási időt — mondta Gonella.

— Nincs szükségem rá, köszönöm — válaszolt Wingate. — A klub az enyém. Eszemben sincs bezáratni.

— Ez az utolsó szavad?

— Igen — szólta Wingate, és indulni készült. — Ez az utolsó szavam — vetette oda dühödten.

Amikor Archie Wingate keresztülhaladt az előcsarnokon, számított rá, hogy Gonella gorillái feltartóztatják. De semmi sem történt. Lenézően mosolygott, amikor az utcára érkezett. Úgy vélte, hogy a maffia karmai eléggé megkoptak már. Lehet, hogy kis üzletembereket terrorizálhatnak, vagy megbízhatatlan elemeket likvidálnak, de ahhoz, hogy olyan kaliberű férfit, mint Wingate, megállítsanak — ahhoz már nincs erejük. Calumet City az övé.

Ha egy olyan ember, mint Bruno Gonella, az apósa, azon fáradozik, hogy ezt a várost visszaszerezze a maffiának, látható, hogy a tiszteletreméltó társaság szénája rosszul áll.

Herb Greene a kocsijához cipelte a nehéz utazótáskát, betette a csomagtartóba és lezárta. — Helló, Herbie — szólalt meg egy hang mögötte. Greene kövé meredt. Lassan megfordult. Franco mosolygott. — Éppen idejében érkeztem — mondta.

— Nem jelentkezett, mint ahogyan megígérte, tegnap estéről volt szó.

— Közbejött valami — mondta Franco. — Most megbeszélhetjük a dolgot.

— Nekem nincs mit mondanom.

— Kár — szólta Franco.

— Adhatok magának egy tanácsot, Briggs? Tűnjön el a városból. Van itt néhány ember, aki rosszban töri a fejét.

— Tudom — szólta Franco. — Ezekkel beszélt maga. Wingate-tel, gondolom. Megmondta neki, hogy jártam magánál és szóra akartam bírni.

Erre kiküldte néhány gorilláját, de ezek hiába vártak rám. Sohasem teszem azt, amire mások számítanak.

— Wingate most már tudja, hogy maga hogy néz ki.

— Ez az én problémám. A magáé pedig az, hogy többek között leszámoljon Wingate-tel.

— Wingate-tel? — mormogta Greene.

— Hát persze. Mióta tudja, hogy magánál voltam, úgy gondolja, hogy maga veszélyezteti a biztonságát. Ez volt Maretti esete is. S most ugyanez történik magával.

— Tűnjön már el, éppen elég időt pazaroltam már magára — morogta Greene, és ökölbe szorította a kezét.

— El akar tűnni, mi? Utazás az ismeretlenbe. Meg tudom érteni. Úgy érzi, mintha két szék közé ült volna. Fél Wingate-től, fél tőlem és fél a rendőrségtől. Okosabb lett volna, ha előbb gondol árulásának következményeire, akkor Cindy még élne.

Herb Greene felemelte öklét és ütött. Nem bírta tovább idegekkel. A megbánás, a félelem és az agresszivitás között ingadozott. Jobb keze azonban nem talált.

Franco elfordult. Azután visszaütött. Az ütés kemény volt és pontos. Herb Greene hátratántorodott, s majdnem elesett. Még mielőtt visszatért volna egyensúlyát, Franco újra elkapta. Greene kiköpte egyik fogát, térdre rogyott, s a megadás jeleként felemelte karját.

Franco megvárta, míg ellenfele feláll. Greene terpeszben megállt Franco előtt és ujjaival átfésülte sűrű, fehér haját. — Fogalma sincs, mennyire szenvedek — makogta, s nyelve hegyével vérző foghíját nyalgosta.

Franco hallgatott.

Gyűlölte a Greene-hez hasonló alakokat. Greene-nek rengeteg pénze volt. Ennek ellenére eladta Cindy életét. Számára az egész csak üzlet volt.

Greene mintha megérezte volna Franco gondolatmenetét. — Maga ezt rosszul látja — mondta. — Én szerettem Cindyt. Nem akartam, hogy ilyen véget érjen a dolog ...

— Maga közölte Wingate-tel, hol és mikor intézheti el Cindyt.

— Elmondtam az egyik emberének, hogy Cindyvel a Plazába készülünk. És ez mit bizonyít? — kérdezte Greene bénultan.

Az utca másik oldalán megállt egy kocsis. Egy lány szállt ki belőle. Úgy tűnt, hogy át akar menni az úttesten. Aztán mégis meggondolta magát és visszaszállt a kocsiba. Franco nekiiramodott. Egy ugrással elérte a kocsit, éppen akkor, mikor a lány indítani akart. Feltépte az ajtót és a hátsó ülésre perdült. A lány lefékezett. Hátranézett és ijedten kérdezte: — Elment az esze? Kitérhetne volna a nyakát!

— Mindnyájan veszélyesen élünk, Miss Dorsey — állapította meg Franco. — Ez magára is vonatkozik.

— Maga Briggs, ugye?

Franco kiszállt, és előre, Linda mellé ült. — Maga Herbet akarta meglátogatni — állapította meg. — De amikor meglátta, hogy velem van, jobbnak tartotta, ha olajra lép. Miért?

— Négy szemközt kell vele beszélnem.

— Miféle ember ez a Greene? — kérdezte Franco.

— Az ő lelkén szárad Cindy élete.

— Mióta tudja ezt?

— Nem tudom biztosan, de feltételezem — magyarázta a lány. — Van egy cigarettája?

— Sajnálom. Nem dohányzom. De ezzel szolgálhatok. — Feléje nyújtott egy elkezdett ráógumis csomagot. — Utálom a rágót — mondta Linda. Fahéjszínű kiskosztümben volt. Nyaka köré zöld kendőt kötött. A hatalmas napszemüveg csinos arcának elszánt kifejezést kölcsönzött.

— Amint hallom, együttműködött a rendőrséggel — vigyorgott Franco.

— Még nem vagyok benne biztos, hogy vallomásomat a bíróság előtt is meg fogom-e ismételni — mondta Linda. — Legyen olyan kedves, szerezzen nekem cigarettát. Itt várok magára.

— Rendben van — válaszolta Franco, kihúzta a slussz kulcsot karikástul, négy egyéb kulccsal együtt, kiszállt és elment cigarettáért. Mikor újra beszállt és átadta a dobozt, Linda keserűen jegyezte meg: — Nem nagyon bízok bennem, igaz?

— Ezen nem lepődhet meg.

— Igaza van — mondta Linda, és rágyújtott. — Úgy viselkedtem, mint egy örült. Most benne ülök a pácban, s nem csodálkozhatott, ha bele is fulladok.

— Annyira veszélyes azért nem lesz a dolog.

— Mindent elmondtam. A rendőrség mindent tud Archie-ről, amit én tudtam, és ez túlon belül sok. Ez azonban még nem jelenti Archie végtéleztét. Jó ügyvédjei vannak. Mindent le fog tagadni. S mire kitűzik a bírósági tárgyalást, gondja lesz rá, hogy eltegyen láb alól.

— Rendőrségi őrizetet kérhet — ajánlotta Franco.

— Ismerek néhány olyan embert, akik éppen ebbe haltak bele, de nem az ágyban — válaszolta Linda keserűen.

— Hagyja el a várost.

— Pénz nélkül? Egy vasam sincs.

— Miért nem fordul Kemal Maffethez? Ő segítene magának.

Linda felkapta a fejét. Franco szemébe meredt: — Maga ismeri őt?

— Nem. De tudom, hogyan folyt a játék. Nekem köszönheti, hogy Black nem tudta végrehajtani feladatát és a rendőrség az utolsó percben beavatkozott.

— Kicsoda maga?

— Wingate-nek mindenesetre nem vagyok barátja — válaszolta Franco.

— Erre közben már rájöttem. Ő azonban szintén — szólta Linda keserűen.

— Mit akart Greene-től?

— Gyalázatos ember — mondta Linda keserűen. — Még nálam is jobban meg lehetett vesztegetni. Szeretném őt a magam oldalára állítani. Ha nem egyedül vallok Wingate ellen, több a bátorságom. Nagyobb biztonságban vagyok. Kell még találnom néhány embert, akik készek Wingate ellen vallani. Ez afféle szükségközösség. Herbie veszélyben van, én szintén. Ezt neki is be kell látnia! Csak akkor van esélyünk a túlélésre, ha sikerül Archie-t kikapcsolnunk!

— Nagyon okos dolog — mondta Franco.

— Ez az egyik oldala az ügynek — vélte Linda. — De van még egy másik is. Szívem mélyén érzem, hogy mindez értelmetlen. Nem tudok egyedül küzdeni. De akkor sem javulna a helyzetem, ha Greene velem együtt tanúskodik. A tárgyalásig hónapok fognak eltelni. Még ha Wingate-et élete végéig rács mögé dugják is, az én életem már fabatkát sem ér. Archie-nek megvannak a kapcsolatai. Bosszúálló ember. Még a börtönből is sikerülne neki engem hidegre tenni. Akárhogy is, ő a maffia embere, s azok nem ismernek pardont!

— Wingate nem a maffia embere. Erre időközben rájöttem. Egyszerűen csak értett hozzá, hogy húzzon hasznót a helyzetből.

— Gondolja, használna nekem, ha beszélne? Kemállal? Közben megtudta a rendőrségen, hogy miért költöztem be a mellette lévő lakosztályba, azt is tudja, hogy tulajdonképpen mit akartam tőle, és ki volt ismeretségünk motorja. Kemal hülye lenne, ha magbocsátana nekem — mondta Linda.

— Öntsön tiszta vizet a pohárba. Ne szépítsen semmit, és kérjen tőle bocsánatot — tanácsolta Franco.

— Ezt fogom tenni — mondta Linda, és hátradőlt. — Örülök, hogy találkoztam magával. Valahogy szabadabban lélegzem. Vigyázzon magára, Briggs — vagy akárhogyan is hívják.

— Köszönöm — mondta Franco, és kiszállt.

Raymond Aldrich telefonja csörgött. Felvette a hallgatót.

— Igen — szólta bele, s hangja fáradt volt. Ez ma reggel már a hetedik hívás volt. De egyik sem a zsarolótól jött.

— Készen van minden? — kérdezte egy férfihang, de nevét nem mondta.

— Igen — szólta Raymond Aldrich kurtán.

— Hagyja el a pénzzel a házat. Forduljon jobbra, menjen be az első

keresztutcába s ott szálljon be egy sárga, fekete fedelű Lincolnba. A 81-es ház előtt parkol. Megértette?

— Meg — válaszolt Aldrich.

— Ismételje meg szavaimat.

Aldrich engedelmeskedett.

— Ugye tisztában van azzal, mi történik akkor, ha a rendőrség, vagy mások segítségét kéri?

— Nincsenek illúzióim.

— Megígéri, hogy egyedül jön?

— Megígérem.

— Oké. Induljon el a pénzzel. A Lincolnban a vezetőülés mellett talál egy CB-telefont. A készülék segítségével pontos eligazítást fog kapni.

Aldrich kevéssel később beszállt a sárga Lincolnba.

A koffert a hátsó ülésre tette, felvette a telefonkészüléket, lenyomta a billentyűt és megkérdezte: — Hall engem? Vételre kapcsolt. — Igen, Aldrich. Először is a Skywayn keresztül hajtson a City College-ig. Ott megkapja a további utasításokat.

Végül is Riverdale-ben, a Tracy Streeten célba ért. Egy használaton kívüli autójavító műhely területére irányították. Hosszan elnyúló bádogviskók között ott rozsdásodtak az ócska kocsik roncsai.

— A második épület. — Ott van középen — mondta az informátor.

— Szálljon ki és vigye magával a pénzt.

Aldrich kimászott a szabadba. Enyhén szemerkélt az eső. A viskók mögött a Stewart Street házainak hátsó falai látszottak. Ferde tetők, még ferdebb tv-antennák, néhány balkon, s a szokásos tűzlépcső. Szomorú vidék. Az egyik ablakból öreg ember bámult le rá.

Raymond Aldrich a hangár közepén lerakta a bőröndöt, körülnézett, összefonta karját és várt.

A kis ajtó kinyílt. Hajlott hátú ember jött be a keskeny nyíláson. Aldrich ismerte a férfit. A másodikat is ismerte, aki utána jött. Morani és Cramer.

A Top Five-beli bármixernek, Moraninak a kezében revolver volt.

Cramer fegyver nélkül jött, de ez nem zárta ki, hogy sportzakója alatt pisztolyt, vagy revolvvert rejteget.

— Milyen szép dolog így találkozni — gúnyolódott Cramer. Úgy viselkedett, mint aki megszokta, hogy ura a helyzetnek. De e mögött a maszk mögött félelem és feszültség lappangott, a veszélyek szimatolása, amelyek körülvették.

Raymond Aldrich némán felállt.

— Nyissa ki! — parancsolta Cramer.

— Meg akarják számolni? — kérdezte Aldrich.

Cramer kurtán felnevetett. — Dehogy, gazdag fiú. Ha nem stimmel, majd megtudod, akkor újra jelentkezünk.

Nem várta meg Aldrich választát, talán nem is akarta. Morani felé fordult: — Minden rendben?

— Igen — válaszolt Morani.
 — Zárja be a koffert — parancsolta Cramer.
 Aldrich engedelmeskedett és felegyenesedett.
 — Még tíz percig kell ittmaradnia, aztán felszívódhat — mondta Cramer, és baljával a koffert után nyúlt.
 — Nem kapok nyugtát? — kérdezte Aldrich.
 Cramer előbb csodálkozott, aztán felvissított a nevetéstől.
 — Hallottad ezt, Al? Nyugtát akar az ipse! — Aldrich nézett.
 — Magával valami nincs rendjén, ember! Ilyesmiért nem jár nyugta!
 — Nem is az adóhivatal részére kell — mondta Aldrich. — De ki garantálja nekem, hogy maguk átadják Wingate-nak a pénzt, és nem lógnak meg vele?
 — Ez az a kicsike rizikó, amit be kell kalkulálni.
 Az ajtóhoz ment. Aldrich a hangár közepén állt. Nézte, ahogy elviszik a pénzes bőröndjét, s csodálkozott azon, hogy sem sajnálatot vagy bosszúságot nem érez miatta.
 Valami megérzés azt súgta neki, hogy a pénzt felvevő emberek nehéz időknél néznek elébe, talán saját romlásukba rohannak.
 — Viszlát, gazdag fiú — mondta Cramer, amikor az ajtóhoz ért.
 — Majd legközelebb látjuk egymást.

*

Az ajtó bevágódott.
 Ezt a hangot két lövés követte, majd egy harmadik, negyedik és ötödik.
 A lövések kintről jöttek, kettő közülük felszakította a hullámlemez oldalát.
 Raymond Aldrich a földre vetette magát, a karját védőn feje köré rakta. Az volt az érzése, hogy órá lőnek. Aztán rájött, hogy ez tévedés.
 A hangár körül, az autórönsökben több férfi bújt el.
 Moranira és Cramerre lőttek.
 Cramer megbotlott, földre rogyott. Eközben kinyílt a bőrönd, s tartalmának egy része kiesett. Cramer előrántotta Smith és Wesson fegyverét, és vaktában belelőtt a bádög- és acéltömegbe, ahol a lövészek megbújtak.
 Egyszerre ütés érte a mellét, elvesztette az eszméletét. Még egyszer lőtt, aztán előrebukott, körülötte bankjegyek lebegtek.
 Morani a földön térdelt. Abba az irányba lőtt, ahol felvillanni látta a fegyvert. Vad győzelemként könyvelte el, amint egy férfi kizuhant az egyik kocsirönsből.
 A győzelem érzése azonban egyszer csak megszűnt — gondolatait és reflexeit egy lövedék hatályon kívül helyezte.

Leejtette a fegyverét, s még mielőtt előrezuhant volna, egy második lövés végzett vele. Bert Cramerrel egyazon időben halt meg.

*

— Miért tette ezt? — kérdezte Franco dühösen. — Ez ellenkezik a megállapodásunkkal.

— Hirtelen elegendő lett mindenkől. Nyugalmat akartam — mondta Raymond Aldrich bocsánatkérően.

A férfiak egymással szemben ültek Aldrich dolgozószobájában. Aldrich szünet nélkül dohányzott. Úgy tűnt, hogy kezdődő influenzában szenved, szemhéja vörösen gyulladt volt.

— Maga teljesen kborult — vélte Franco és fejét rázta.

— Linda vallomása után Wingate nem folytathatja kisdéd játékait. Nem kenheti magára Cindy halálát. A rendőrség tudja már, hogy ki volt a tettes.

— Maga értesítette őket?

— Nem. Ezt a főnököm tette meg. Az én megbízásom alapján gondoskodott arról, hogy Linda ne jusson Cindy sorsára; letartóztatta Blacket és azonosított a Maretti holttestét.

— Ki lőtt Cramerre és Moranira? — érdeklődött Aldrich.

Kissé köhécselt.

— Hármat találhat — mondta Franco.

— Nekem megvan a saját elméletem erről — mondta Raymond Aldrich. — Cramer és Morani nyilván meg akart lépni a pénzzel. Ezt Wingate a saját módszereivel megakadályozta.

— Nem találta el — mondta Franco. — Minden arra vall, hogy Gonella keze van a játékban.

— Don Bruno?

— Pontosan. A maffia úgy döntött, hogy cselekedni fog. Elhatározta, véget vet Archie külön útjainak, hogy ne legyen további lehetősége dollárcápaként csillogni Calumet Cityben.

— Mi van a pénzzel?

— Szerezze vissza Gonellától!

— Maga viccel. Hogy képzeled? — kérdezte Aldrich.

— Ha tájékoztatott volna Wingate-tel kötött megállapodásáról, és nem cselekszik a saját szakállára, akkor a pénz még most is a magáé lenne — mondta Franco, majd kelletlen mosollyal hozzáfűzte: — Tekintse az egészet leckének, s a veszteséget pedig tanulópénznek.

— Nevetségessé akar tenni?

— Azt terveztük, hogy Wingate embereit elkapjuk a pénzáradáskor — emlékeztette Franco a milliömöst egyezségükre. — Ezzel több legyet üthettünk volna egy csapásra. Ehelyett maga hagyta, hogy Wingate át-
rázza és...

Aldrich a szavába vágott: — A fenébe is, most már tudom, hogy hibát követtem el — mondta. Szeme vizenyős lett. Tüsszentett és orrát törölte. — Nem tudom visszacsinálni a dolgot. Hogy az ördögbe! De várjon csak, valami eszembe jutott. Ez járható út lenne. Elhoztam Archie Wingate-től a pénzt. Emberei megkapták tőlem a megállapodás szerint, tehát most neki kell fizetnie.

Franco hallgatott.

Raymond Aldrich grimaszt vágott. — Nem valami bizalomkeltő, igaz? — kérdezte váratlan humorral.

— Ez igaz — ismerte el Franco.

— A lövöldözők egyikét felismerem — bökte ki Aldrich hirtelen.

— S ezt miért csak most mondja?

— Mert elegendem van mindenből. Nem szeretném meglévő nehézségeimet tovább szaporítani.

— Kicsoda az illető?

— Néhányszor láttam a klubban. Tudom, hogy King Bull, vagyis Bikakirály a gúnyneve.

— Azt hittem, nem látta a lövöldözést, hiszen a szerelőcsarnokban hasalt!

— Amikor már nem löttek, felkeltem. Egy lyukhoz osontam, és kikémleltem. Akkor láttam, ahogy a gengszterek egyik sebesült társukat elcipelik. King Bull volt az.

— Mit tud még róla?

— Semmit.

Franco elköszönt és elment. Bérelt lakására sietett a Gunderson Streeten, rávetette magát a telefonra, és Warner számát tárcsázta. Ezúttal szerencséje volt, az ezredes személyesen jelentkezett.

Franco elmondta, mit tudott meg Aldrichtől, s végül így szólt.

— Remélem, King Bull szerepel az aktákban?

— Ez rögtön kiderül — mondta Warner. — Maradjon a készüléknél.

Franco leült, feltette lábát az asztalra, és várt. Hallotta, amint az ezredes egy másik telefonon beszél. Három perccel később Warner újra jelentkezett.

— Charlie Yardson, 29 éves, többszörösen büntetett, Don Bruno vezető embereinek egyike.

— Hát nem csodálatos? — kérdezte Franco.

— Az. Ha elkapjuk és szóra bírjuk, kitörjük Gonella nyakát. Legálább meglesz vejének az a kétes vigasza, hogy nemcsak neki kell elbúcsúznia a kiapadhatatlan dollárforrásoktól.

— Van egy ötletem — mondta Franco.

— Nem csodálkozom — válaszolta az ezredes. Hangjában elismerés csengett, de egyúttal vidám is volt. — Magának szinte mindig vannak ötletei, Franco. És még az a tulajdonsága is megvan, hogy ezeket rend-

kívül rafinált módon alkalmazza, ez teszi nélkülözhetetlenné magát a számunkra.

— Rögton sírva fakadok — válaszolta Franco.

Charlie Yardson kilépett dr. Mason házából. Mellkasán a kötés, valamint az előbbi kisebb műtét fokozott óvatosságra készítette. Beült a ház előtt parkoló kocsijába. — A jó öreg Mason — gondolta — néhány dollárért hajlandó volt megint egyszer arra, hogy a lőtt sebet ne jelentse a rendőrségnek.

Yardson hirtelen megérezte, hogy valami nincs rendjén. Hátranézett, s a hátsó ülésen egy idegen férfi arcát pillantotta meg.

— Helló — szólt Franco — kissé össze kellett húznom magam, hogy a beszálláskor ne vegyen észre.

— Kicsoda maga, és mit akar a kocsimban?

— Csupán néhány információt, King Bull — mondta Franco. — Mialatt mi itt beszélgetünk, két férfi ül Mason várószobájában. Rá fogják venni a doktort, hogy kiadja nekik azt a kis ólomgolyót, ami röviddel ezelőtt még a maga bordái közt volt.

Yardson hallgatott. Volt annyi fantáziája, hogy sejtse, mi vár rá. A fegyverszakértők azonnal rá fognak jönni, hogy a golyó Morani revolveréből ered.

Ez azt jelenti, hogy őt, Charlie Yardsont kétségtelenül azonosítani fogják azzal az emberrel, aki részt vett a javítóműhely területén történt lövöldözésben. Ez egyben azt is jelenti, hogy gyilkosság miatt fogják körözni.

— Maga nem zsaru — mondta Yardson.

— Az lehetséges. Látom, felfogta, miről van szó.

— Ha egy magafajta fickó felbukkan, nem nehéz kitalálni, hogy mit akar — szólt Yardson dühösen. — Mennyi?

— Követelhetném például Aldrich bőrdíjátékát, persze a tartalmával együtt. De először is, nem az ő érdekeit képviselem, másodszor pedig, nem érdekel a pénz. De a maga számára van egy ajánlatom. Egyetlen centjébe sem fog kerülni. Elég, ha belefog a „nagyáriába”, és mindent elmond.

— Ezt felejtse el — szólt Yardson. — Ezt én nem csinálom.

— Kár. Ahogy akarja. Maga vagy Gonella. Don Brunót amúgy is elkapjuk. Magánál csak arról van szó, hogy a saját bőrét mentse.

— Ezzel a szöveggel nem hat meg. Ami pedig Don Brunót illeti, ne ringassa magát hamis illúziókban. Már sokan el akarták kapni. De senkinek sem sikerült.

— Nekünk sikerülni fog.

— Kicsoda maga, az ördögbe is? Ki áll maga mögött? — kérdezte

Charlie Yardson. A kesztyűtartóra sandított, ahol egy töltött revolver feküdt. A kötése azonban hátráltatta Yardsont, s máskor oly villámgyors reflexeit használhatatlanná tette.

— Nincs kommentár — szólta Franco.

— Egyedül vagyunk, nyíltan beszélhetünk — vélte Yardson. — Én nem árulok el senkit. Elsősorban azért, mert az elveimbe ütközik, s másodsor, mert ez a végemet jelentené. Honnan tudjam, hogy maga nem barátja-e a főnöknek? Talán csak ki akarja próbálni, hogyan reagálok erre a piszkos trükkre?

— Ez nem trükk. Ezt maga is tudja — mondta Franco. — Mi történnék Wingate-tel? — kérdezte. — Vajon megpróbálja-e Gonella a vejét lelőni, még mielőtt a rendőrség kifaggatná?

Yardson hallgatott. Hirtelen jobbra vetette magát és a fegyver után nyúlt, anélkül, hogy szaggató mellkasi fájdalmával törődne.

Franco előrevetődve kiütötte Yardson kezéből a fegyvert.

Yardson összerogyott az ülésen. Halkan sóhajtott. — Vigyen el doktorhoz — mondta. — Ez az átkozott seb felszakadt.

— S akkor beszél? — kérdezte Franco.

— Majd máskor beszélünk róla — nyögte Yardson összeszorított ajakkal.

Franco kiszállt. — Néhány kolléga is hallotta a beszélgetésünket. Majd ők foglalkoznak magával.

Végigment az utcán, beszállt a Monzába, s visszahajtott a Gunderson Streetre. Chicagói munkája ezzel véget ért. A COUNTER MOB most már összeállíthatta a történetek mozaikját és átadhatta a rendőrségnek.

FRANCO SOLO-sorozat

Megjelenik havonta

ISSN 0865-6029

Kiadja a POSTPRINT Kft.

1365 Budapest Pf. 628.

Felelős kiadó: a POSTPRINT Kft. vezetője

Szikra Lapnyomda, Budapest (90-724)

Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató